

จอมพลสฤษดิ์รอมชอม จอมพลถนอมยงเป๋า : ผู้นำเผด็จการทหารกับการจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศในสังคมไทย (พ.ศ. 2500-2516)¹

อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ* และ วิศรุต พึ่งสุนทร

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

Military Dictatorship and the Handling of Sex Crimes in Thai Society from 1957-1973: Sarit Thanarat's Compromise and Thanom Kittikachorn's Execution by Firing Squad

Artyasit Srisuwan* and Visarut Phungsoondara

Faculty of Liberal Arts, Thammasat University, Thailand

Article Info

Research Article

Article History:

Received 10 January 2024

Revised 24 March 2024

Accepted 9 April 2024

คำสำคัญ

จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์

จอมพลถนอม กิตติขจร

เผด็จการทหาร

ภาพลักษณ์

อาชญากรรมทางเพศ

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้ศึกษาการจัดการอาชญากรรมทางเพศในสังคมไทยสมัยรัฐบาลเผด็จการทหารของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ และจอมพลถนอม กิตติขจร ช่วงปี พ.ศ. 2500-2516 ซึ่งได้อาศัยอำนาจทางการเมืองและกระบวนการยุติธรรมเป็นเครื่องมือในการสร้างความสงบเรียบร้อยของสังคม แล้วนำเสนอต่อสาธารณชน เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของรัฐสมัยใหม่ แม้ทั้งสองรัฐบาลจะใช้กฎหมายเดียวกันในการควบคุมและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมทางเพศ แต่กลับมีรูปแบบที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละรัฐบาลให้ความสำคัญกับการสร้างภาพลักษณ์ของตนเองอย่างไร

* Corresponding author

E-mail address:

punnsa_piman@hotmail.com

¹ บทความวิจัยนี้ เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “อาชญากรรมทางเพศในสังคมไทย ทศวรรษ 2460 ถึง 2510” ที่เสนอต่อหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยได้รับทุนสนับสนุนการทำวิจัยจาก “กองทุนปริญญาเอกเพื่อการวิจัย” กองบริหารการวิจัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ประจำปี พ.ศ. 2563

Keywords:

Field Marshal Sarit Thanarat,
Field Marshal Thanom
Kittikachorn,
military dictatorship,
images,
sex crimes

Abstract

This article aims to study the handling of sex crimes in Thai society during the military dictatorship of Field Marshal Sarit Thanarat and Field Marshal Thanom Kittikachorn (1957-1973). Both relied on political and legal power as tools to create public order, then creating good images of the modern state. However, different governments have used the same laws to control and solve sex crimes in different ways depending on what importance the government placed on creating its image.

1. บทนำ

การจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างความเป็นสมัยใหม่ อันเป็นกระบวนการสร้างกฎเกณฑ์หรือระเบียบวินัย เพื่อกำกับควบคุมคนในสังคมให้อยู่ในบรรทัดฐานเดียวกัน เพราะรัฐสมัยใหม่นั้นมุ่งเน้นการบริหารจัดการกับพลเมืองเพื่อใช้ประโยชน์เนื่องจากอาชญากรรมทางเพศถือเป็นความอันตรายต่อสภาพความเป็นอยู่ของพลเมืองและส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของรัฐ (Lea, 2003, pp. 32-36) ดังนั้น ผู้นำทางการเมืองจึงต้องควบคุมและแก้ไขปัญหาเพื่อจัดระเบียบให้สังคมมีความสงบเรียบร้อย โดยอาศัยอำนาจทางการเมือง กฎหมาย และกระบวนการยุติธรรมมาเป็นเครื่องมือ แล้วนำเสนอผลงานของรัฐบาลสู่สายตาสาธารณะ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของรัฐสมัยใหม่ บทความนี้จะกล่าวถึงการจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศในสังคมไทยสมัยรัฐบาลเผด็จการทหารทั้งรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ และรัฐบาลจอมพลถนอม กิตติขจร ช่วงระหว่าง พ.ศ. 2500-2516 ซึ่งถือเป็นยุคที่บรรยากาศสงครามเย็นกำลังทวีความเข้มข้น อีกทั้งประเทศไทยยังได้รับอิทธิพลจากสหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมาก จนถึงกับมีคำกล่าวว่าเป็น “ยุคสมัยอเมริกัน” ซึ่งก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจที่มุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมและการสร้างความเจริญในด้านต่าง ๆ ด้วยแรงบีบบังคับจากประเทศมหาอำนาจ ขณะเดียวกันก็ส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของประชาชนชาวไทย นับเป็นการเผชิญกับความเป็นสมัยใหม่อีกรูปแบบหนึ่งที่แตกต่างไปจากความเป็นสมัยใหม่แบบอาณานิคม ซึ่งไทยเคยรับอิทธิพลมาจากชาติตะวันตกอย่างยุโรป แต่คือความเป็นสมัยใหม่แบบยุคสงครามเย็น หรือความเป็นสมัยใหม่แบบอเมริกัน ทั้งสองรัฐบาลได้บังคับใช้กฎหมายปกติ คือ ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 และกฎหมายพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นมาตรา 17 แห่งธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักรที่กำหนดให้นายกรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งดำเนินการตามที่เห็นสมควรต่อบ้านเมือง รวมถึงกฎอัยการศึก และคำสั่งคณะปฏิวัติ มาดำเนินนโยบายจัดระเบียบสังคม แล้วนำเสนอผลงานของตนต่อสาธารณชน ดังปรากฏผ่านหนังสือสิ่งพิมพ์ อย่างไรก็ดี แม้ว่าแต่ละรัฐบาลจะนำกฎหมายฉบับเดียวกันมาใช้ควบคุมและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมทางเพศ หากก็มีลักษณะที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับว่ารัฐบาลนั้นมุ่งเน้นจะสร้างภาพลักษณ์ของตนในรูปแบบใด

อาชญากรรมทางเพศสามารถนิยามได้อย่างกว้างตั้งแต่พฤติกรรมทางเพศหรือการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งขัดต่อประเพณี ศีลธรรม และค่านิยมของสังคม รวมถึงการกระทำผิดทางเพศที่ขัดต่อกฎหมาย ซึ่งถ้ายึดตามหลักนิติศาสตร์ก็จะอธิบายว่าเป็นพฤติกรรมทางเพศที่กระทำต่อบุคคลอื่นโดยบีบบังคับหรือใช้ความรุนแรง ทั้ง ๆ ที่บุคคลนั้นมีได้ยินยอม การพิจารณาว่าพฤติกรรมใดเป็นอาชญากรรมทางเพศหรือไม่ จึงขึ้นอยู่กับความยินยอมของผู้ถูกระทำเป็นหลัก การล่วงละเมิดทางเพศที่ผู้ถูกระทำไม่ยินยอมหรือไม่สามารถขัดขืนได้อันประกอบด้วยการข่มขืนกระทำชำเราและการกระทำอนาจารทั้งที่เกิดขึ้น

กับเด็กและผู้ใหญ่จึงถือเป็นอาชญากรรมทางเพศ เนื่องจากบทความนี้เป็นการศึกษาประวัติศาสตร์ในช่วงระหว่าง พ.ศ. 2500-2516 การพิจารณาถึงขอบเขตของอาชญากรรมทางเพศจึงจะยึดตามที่ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 ได้กำหนดไว้ ซึ่งการที่รัฐไทยประกาศใช้กฎหมายนี้แทนกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 ที่ร่างขึ้นมาตั้งแต่สมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์นับเป็นจุดเปลี่ยนในการนิยามคดีอาชญากรรมทางเพศ จากเดิมที่หากยึดตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 อาชญากรรมประเภทนี้จะถูกจัดให้อยู่ในความผิดฐานกระทำอนาจารเกี่ยวกับสาธารณะชน และการข่มขืนทำชำเราอันมีบทบัญญัติในส่วนที่ 6 มาตรา 240-248 เว้นแต่มาตรา 240 ที่ว่าด้วยวัตถุลามกอนาจาร ซึ่งไม่ใช่พฤติกรรมล่วงละเมิดทางเพศ ส่วนมาตรา 241-248 ระบุถึงความผิดของการข่มขืนกระทำชำเราหญิงที่มีใช้ภรรยาของตนด้วยการบีบบังคับ และการข่มขืนกระทำชำเราต่อเด็กอายุต่ำกว่า 12 ปี ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ขณะที่การล่วงละเมิดทางเพศรูปแบบอื่น ๆ มิเว้นกระทั่งการข่มขืนกระทำชำเราต่อผู้ชายก็จะถือเป็นกรกระทำอนาจารเท่านั้น ยังมีมาตรา 242 ที่บัญญัติความผิดฐานชำเราผิดธรรมดาตามนุษย์ ไม่ว่าจะกระทำต่อผู้หญิง ผู้ชาย หรือสัตว์เดียรฉาน ซึ่งผู้วิจัยมองว่าน่าจะรับอิทธิพลมาจากกฎหมายในโลกตะวันตก เนื่องจากในสังคมไทยมิได้มองการกระทำชำเราสัตว์เป็นความผิด (กฎหมายลักษณะอาญา, ร.ศ. 127 (2451), น. 260-262) ทว่าเมื่อเปลี่ยนมาใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 คดีอาชญากรรมทางเพศได้ถูกจัดให้อยู่ในหมวดความผิดเกี่ยวกับเพศมีบทบัญญัติในมาตรา 276-287 แต่มาตรา 287 เป็นเรื่องของสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร ซึ่งไม่ใช่พฤติกรรมล่วงละเมิดทางเพศ ส่วนมาตรา 276-286 ได้แก่ ความผิดว่าด้วยการข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตน การกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกิน 13 ปี โดยจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม การกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุเกินกว่า 13 ปี และการกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกิน 13 ปี ซึ่งการกระทำเหล่านี้ หากผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตายก็จะมีโทษหนักสูงสุด คือจำคุกตลอดชีวิต อีกทั้งถ้าการกระทำดังกล่าวมิได้เกิดขึ้นต่อหน้าธารกำนัล หรือต่อหน้าชุมชนชนในพื้นที่สาธารณะ ไม่เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย และมีได้เกิดขึ้นโดยร่วมกันกระทำความผิดในลักษณะเป็นการโหมหญิงก็ถือเป็นความผิดที่ยอมความได้ ยังมีความผิดฐานการพาเด็กหญิงและผู้หญิงที่อายุยังไม่เกิน 18 ปี รวมถึงการพาผู้หญิงที่อายุเกิน 18 ปีแล้วไปเพื่อการอนาจาร โดยถ้าเป็นการกระทำแก่ผู้สืบสันดาน ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการ หรือผู้อยู่ในความปกครอง ในความพิทักษ์หรือในความอนุบาล ผู้กระทำต้องได้รับโทษหนักเพิ่มอีก 1 ใน 3 และยังมีความผิดในฐานที่ผู้ชายอายุเกินกว่า 16 ปี ดำรงชีพอยู่ด้วยผลจากการหากินของหญิงนครโสเภณี (พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499, 2499, น. 124-129) แต่มีการยกเลิกความผิดฐานชำเราผิดธรรมดาตามนุษย์ตามมาตรา 242 ที่เคยปรากฏในกฎหมายฉบับเก่า อย่างไรก็ตาม ในช่วงทศวรรษ 2500 และทศวรรษ 2510 มีการล่วงละเมิดทางเพศบางกรณีที่ไม่ได้ถือเป็นอาชญากรรมทางเพศ แม้จะเป็นการกระทำต่อบุคคลอื่นโดยบีบบังคับหรือใช้ความรุนแรง ทั้ง ๆ ที่บุคคลนั้นมิได้ยินยอม

เช่นกรณีที่มีข่มขืนกระทำชำเราภรรยา ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัวในครอบครัว หรือการลวนลาม ก็มักจะมิได้ถือเป็นอาชญากรรม อีกสิ่งหนึ่งที่จะกำหนดว่ากรณีใดเข้าข่ายเป็นอาชญากรรมทางเพศหรือไม่ คือ กระแสสังคม อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่เหตุล่วงละเมิดทางเพศได้ถูกทำให้กลายเป็นเรื่องราวสาธารณะผ่านหน้าสื่อสิ่งพิมพ์ แล้วคนในสังคมลงความเห็นร่วมกันว่าสิ่งนี้จัดเป็นอาชญากรรม ประเด็นความเป็นสาธารณะจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดความเป็นอาชญากรรมทางเพศในสังคมไทยด้วย แม้ว่าตามกฎหมายไทยมักจัดให้คดีเกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นความผิดอาญาต่อส่วนตัว แต่เมื่อเป็นเหตุที่เกิดขึ้นต่อหน้าธารกำนัลหรือต่อหน้าชุมชนแล้ว ก็จะถูกจัดให้เข้าข่ายเป็นความผิดที่กระทบต่อส่วนรวม ส่วนกรณีการค้าประเวณีของหญิงโสเภณี แม้ผู้ถูกล่วงละเมิดทางเพศอย่างหญิงโสเภณีจะแสดงออกถึงการยินยอมเพราะเป็นอาชีพ ซึ่งอาจดูเหมือนไม่เข้าข่ายอาชญากรรมทางเพศดังที่นิยามไว้ แต่รัฐไทยได้พยายามผนวกให้เป็นความผิด เพราะถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดเหตุอาชญากรรมทางเพศ อีกทั้งเมื่อพิจารณาตามข้อเท็จจริงแล้ว การที่หญิงโสเภณีหลายรายต้องมาค้าประเวณีก็เพราะถูกบังคับโดยไม่ยินยอมหรือไม่สามารถขัดขืน การจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศจึงมักจะเชื่อมโยงกับการจัดการปัญหาหญิงโสเภณีอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

วัตถุประสงค์ของการศึกษาและคำถามสำคัญของบทความนี้มุ่งหาคำตอบว่า รัฐบาลเผด็จการทหารของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ และจอมพลถนอม กิตติขจร ได้จัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศ เพื่อจัดระเบียบสังคมให้มีความสงบเรียบร้อยแล้วนำเสนอสู่สายตาสาธารณะ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของไทยในฐานะรัฐสมัยใหม่อย่างไร แนวทางและวิธีการของทั้งสองรัฐบาลมีความเหมือนกันหรือแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร และสามารถดำเนินการตามแนวทางความเป็นสมัยใหม่ได้จริงหรือไม่ ซึ่งจากการวิเคราะห์หลักฐานทางประวัติศาสตร์แล้ว ผู้วิจัยเสนอว่ารัฐไทยไม่สามารถมีความเป็นสมัยใหม่ด้วยการสร้างกฎหมายหรือระเบียบวินัยเพื่อกำกับควบคุมคนในสังคมให้อยู่ในบรรทัดฐานเดียวกันได้ แต่ก็อาศัยความพยายามสร้างและแสดงออกถึงภาพลักษณ์ที่ดีสู่สายตาสาธารณะว่า รัฐบาลสามารถจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศตามแนวทางแบบรัฐสมัยใหม่

2. การจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศสมัยรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ (พ.ศ. 2501-2506)

เมื่อวันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2500 จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ได้ทำรัฐประหารโค่นล้มรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ภายหลังการยึดอำนาจแล้ว จอมพลสฤษดิ์เห็นว่า คงไม่เหมาะสมที่ตนเองจะขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรี จึงแต่งตั้ง นายพจน์ สารสิน ดำรงตำแหน่งแทน รัฐบาลนายพจน์จัดให้มีการเลือกตั้งในวันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2500 ผลออกมา คือ พรรคสหภูมิซึ่งสนับสนุนฝ่ายคณะทหารได้จำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมากที่สุด (ทักษิณ เฉลิมเตียรณ, 2552, น. 167-174) มีการรวมเสียงจัดตั้งรัฐบาลจนพลโท ถนอม (ยศขณะนั้น) ได้ก้าวขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ต่อมาเกิดเหตุวุ่นวายจากความขัดแย้งระหว่างสมาชิกพรรคที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกับ

คณะรัฐมนตรี พลโท ถนอมไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ ในที่สุดจึงยอมร่วมมือกับจอมพลสฤษดิ์ยึดอำนาจรัฐบาลของตนเองเมื่อวันที่ 20 ตุลาคม พ.ศ. 2501 (ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 1, 2501, น. 3-4) จอมพลสฤษดิ์ในฐานะหัวหน้าคณะปฏิวัติประกาศจึงยกเลิกรัฐธรรมนูญและองค์การการเมืองตามระบอบประชาธิปไตยทั้งสภาผู้แทนราษฎรและพรรคการเมือง (ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 3, 2501, น. 7-9; ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 8, 2501, น. 4) ก่อนจะก้าวขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2502 และบริหารประเทศโดยใช้อำนาจของตนเหนือกว่าสถาบันการเมืองและกลุ่มการเมืองใด (“จอมพลสฤษดิ์ชี้เหตุรับเป็นนายก,” 2502, น. 1) ทักษิณ เจริญมิตร (2552, น. 191-199) อธิบายถึงการจัดระเบียบทางการเมืองของจอมพลสฤษดิ์ว่า มุ่งละทิ้งอุดมการณ์แบบต่างประเทศและฟื้นฟูอุดมการณ์ความเป็นไทยขึ้นมาให้เข้มแข็ง โดยอ้างว่า ก่อนหน้านั้นอุดมการณ์ทางการเมืองแบบตะวันตกได้ทำให้สังคมไทยแตกแยกอย่างรุนแรง จึงต้องใช้ประชาธิปไตยแบบไทยมาก่อนให้เกิดเสถียรภาพทางการเมืองขึ้น เครื่องมือสำคัญที่จอมพลสฤษดิ์ใช้ในการปกครองประเทศคือ ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พ.ศ. 2502 มีบทบัญญัติจำนวน 20 มาตรา ซึ่งมาตรา 17 ได้ให้อำนาจนายกรัฐมนตรีสั่งดำเนินการตามที่เห็นสมควรต่อบ้านเมืองในการระงับหรือปราบปรามการกระทำอันเป็นการบ่อนทำลายความมั่นคงของประเทศ และสามารถสั่งลงโทษได้รุนแรงถึงขั้นประหารชีวิต โดยไม่ต้องผ่านกระบวนการศาลยุติธรรม โดยให้ถือว่าคำสั่งนั้นชอบด้วยกฎหมาย เมื่อนายกรัฐมนตรีได้สั่งการแล้วให้แจ้งให้สภาทราบ (ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พ.ศ. 2502, 2502) จอมพลสฤษดิ์อาศัยมาตรา 17 เป็นอำนาจเบ็ดเสร็จในการควบคุมและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ แต่จอมพลสฤษดิ์ก็ใช้อำนาจนี้ก่ออาชญากรรมโดยรัฐด้วยความรุนแรงขึ้นเสียเอง โดยอ้างเหตุผลความชอบธรรมว่ากระทำไปเพื่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง เช่น กวาดล้างทำลายศัตรูทางการเมืองของตนและออกคำสั่งประหารชีวิตนักต่อสู้เคลื่อนไหวหลายรายด้วยการยิงเป้ากลางแจ้งต่อหน้าชุมนุมชน แล้วแถลงต่อสาธารณชนว่าเป็นการปราบปรามการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ (ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 4, 2501, น. 10-16) ข้ออ้างนี้ได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐอเมริกา ซึ่งรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ได้ให้ความร่วมมือกับสหรัฐฯ เป็นอย่างดีในการต่อต้านคอมมิวนิสต์ ช่วงระหว่าง พ.ศ. 2501-2506 จอมพลสฤษดิ์สั่งให้จับกุมผู้ต้องสงสัยว่าเป็นกบฏและคอมมิวนิสต์ ซึ่งในแต่ละปีมีผู้ถูกจับกุมเป็นจำนวนมาก รวมถึงใช้มาตรา 17 สั่งประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าถึง 11 ราย (จักรวาล ชาญนุวงศ์, 2507; ทักษิณ เจริญมิตร, 2552, น. 239-243;) จอมพลสฤษดิ์ยังสร้างภาพลักษณ์ของตนและแสดงออกถึงความเป็นพ่อ ซึ่งทักษิณใช้คำเรียกสิ่งนี้ว่า “พ่อขุนอุปถัมภ์แบบเผด็จการ” และมองว่าเป็นการย้อนไปใช้รูปแบบการปกครองทางการเมืองยุคก่อนสมัยใหม่หรือยุคจารีต ทั้งนี้เพราะจอมพลสฤษดิ์มักอ้างตนเป็นพ่อผ่านการกล่าวสุนทรพจน์เสมอ (ทักษิณ เจริญมิตร, 2552, น. (16), 200-202) แต่ผู้วิจยมองว่า ภาพลักษณ์ความเป็นพ่อของประชาชนของจอมพลสฤษดิ์มีความย้อนแย้งกับความเป็นพ่อในชีวิตครอบครัวจริง โดยเฉพาะความเป็นพ่อตามแนวทางความเป็นสมัยใหม่

ซึ่งเชิดชูครอบครัวแบบผิวเดียวเมียวเดียว เพราะจอมพลสฤษดิ์มีรสนิยมแบบผิวเดียวหลายเมีย แฉกเช่นชนชั้นนำสยามในยุคศักดินา อีกทั้งจอมพลสฤษดิ์ไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับของลูก หลังถึงแก่อสัญกรรมจึงเกิดปัญหาการแย่งชิงทรัพย์สินสมบัติระหว่างบรรดาภรรยาและลูก ไม่เพียงเท่านั้น ภาพลักษณ์ความเป็นชายที่หมกมุ่นอยู่กับกามารมณ์และการมือนุภรรยาหน้าบื้อของจอมพลสฤษดิ์ยังถูกขุดคุ้ยออกมานำเสนอและโจมตีผ่านหน้าสื่อสิ่งพิมพ์กันเป็นจำนวนมาก ทั้งสื่อบนดินและสื่อใต้ดินอย่างหนังสือปกขาวหรือหนังสือโป๊ (คณะกองบรรณาธิการเกียรติศักดิ์, 2507; อาษณาสิริ ศรีสุวรรณ, 2565, น. 125-149) แม้จอมพลสฤษดิ์จะไม่ได้รู้สึกว่าการพฤติกรรมทางเพศของตนส่งผลเสียต่อภาพลักษณ์ผู้นำทางการเมือง แต่ก็ต้องการจะจำกัดให้ความรับรู้เรื่องราวนี้ อยู่ในพื้นที่ส่วนตัวและชีวิตส่วนตัวเท่านั้น ไม่อยากให้กลายเป็นเรื่องราวสาธารณะ การถือตนเป็นพ่อที่จะต้องอบรมลูกของจอมพลสฤษดิ์ปรากฏชัดเจนนในกรณีของการปราบปรามอันธพาล โดยอ้างว่าตนไม่ได้ปราบปรามอันธพาลด้วยความเกลียดชัง แต่กระทำไปในฐานะพ่อที่กำลังอบรมลูกผู้หลงผิด ซึ่งจะใช้วิธีแก้ปัญหาด้วยการส่งตัวพวกอันธพาลที่จับกุมมาไปฝึกอบรม เพื่อแก้ไขฟื้นฟูนิสัยให้กลับตัวเป็นพลเมืองดี (ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43, 2502, น. 1-2) การปราบปรามอันธพาลยังเชื่อมโยงกับการจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศ เพราะพวกนักเลงอันธพาลส่วนใหญ่มักเกี่ยวข้องกับคดีความผิดทางเพศและคลุกคลีอยู่กับพื้นที่ของหญิงโสเภณี (บุญส่ง เผ่าทรง, 2504, น. 78) จอมพลสฤษดิ์ได้พยายามแสดงออกถึงภาพลักษณ์ที่ดีในการจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศ เนื่องจากช่วงต้นทศวรรษ 2500 ดูเหมือนคดีอาชญากรรมทางเพศจะมีแนวโน้มสูงขึ้น ซึ่งปรากฏตามสถิติคดีอาญาที่ได้ฟ้องร้องต่อศาล ดังเช่น เดือนมกราคม พ.ศ. 2502 มีการฟ้องร้องคดี 156 เรื่อง และมีผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด 193 คน พอเดือนมิถุนายนปีเดียวกัน มีการฟ้องร้องคดี 229 เรื่อง และมีผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด 299 คน เป็นต้น (สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ, 2502) อีกทั้งมักปรากฏคดีอาชญากรรมทางเพศที่เกิดขึ้นกับเด็ก ซึ่งนับวันเด็กที่ตกเป็นเหยื่อยังมีอายุน้อยลงเรื่อย ๆ เช่น ปลายปี พ.ศ. 2501 เกิดกรณีที่น่ายปลั่ง ศรีนาค ช่มชื่นกระทำชำเรา เด็กหญิงสุพัตรา เปี่ยมแจ้ง อายุเพียง 4 ปี 9 เดือน 26 วัน เหตุเกิดที่อำเภอคูสิต จังหวัดพระนคร ผลการตรวจร่างกายเด็กหญิงโดยแพทย์พบว่า อวัยวะเพศของเธอมีรอยชำและถลอกบริเวณช่องคลอด ศาลชั้นต้นเชื่อว่า นายปลั่งกระทำชำเราจริง จึงให้ลงโทษจำคุก 5 ปี แต่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า อวัยวะเพศของนายปลั่งเพียงจรดบริเวณปากช่องคลอด ยังมิได้สอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศหญิงถือว่าเป็นเพียงความพยายาม ช่มชื่นกระทำชำเราเท่านั้น จึงให้ลงโทษจำคุกแค่ 3 ปี 4 เดือน ต่อมาศาลฎีกาก็พิพากษายืนตามศาลอุทธรณ์ (เนติบัณฑิตยสภา, 2505, น. 25-29) แม้คดีนี้จะมีการตรวจร่างกายของเหยื่อเพื่อนำมาประกอบการพิพากษา สะท้อนถึงการที่รัฐและศาลนำเอาองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เข้ามาจัดการกับร่างกายของพลเมืองในเรื่องเพศอันเป็นกระบวนการที่แสดงความเป็นสมัยใหม่ (Foucault, 1978, pp. 115-131) แต่การตรวจร่างกายผู้หญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสังคมไทยยังคงมีความอหังการเหลือ มิได้ตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนหรือไม่ก็ด่วนสรุปผลออกมาโดยบิดเบือน

จากข้อเท็จจริงเพียงเพื่อจะได้ปิดคดีให้เสร็จสิ้น คดีนี้ยังแสดงให้เห็นทัศนะของคณะผู้พิพากษาที่แม้จะใช้ประมวลกฎหมายอาญาฉบับที่ร่างขึ้นแบบสมัยใหม่ แต่ก็ยังพิจารณาคดีตามกรอบคิดแบบจารีต คือ ถ้าผู้ก่อเหตุข่มขืนยังสอดใส่อวัยวะเพศชายเข้าไปในอวัยวะเพศหญิงไม่ลึกมากพอ ก็ไม่เข้าข่ายความผิดในฐานกระทำความชำเรา คดีเดียวกันยังน่าสะเทือนใจที่เหยื่อ คือ เด็กหญิงอายุน้อยมากเพียงแค่ 4 ขวบกว่า ยิ่งตอกย้ำว่า สังคมไทยไม่สามารถปกป้องเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้เลย อันนำไปสู่การตั้งคำถามของประชาชนว่า รัฐบาลจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ และมีเสียงเรียกร้องให้แก้ไขปัญหานี้อย่างเด็ดขาดยิ่งขึ้น รัฐบาลจอมพลสฤษดิ์มองว่า หญิงโสเภณีส่งเสริมให้เกิดอาชญากรรมทางเพศ แหล่งค้าประเวณียังเป็นที่มั่วสุมของนักเลงอันธพาลและมิจฉาชีพ มีการล่อลวงผู้หญิงมาทำงาน ที่สำคัญคือเป็นแหล่งยั่วยุให้เยาวชนของชาติประพฤติผิดทางเพศ รวมถึงสร้างผลเสียหายทางเศรษฐกิจ เพราะหญิงโสเภณีได้แพร่เชื้อกามโรคและรัฐบาลต้องใช้จ่ายงบประมาณเพื่อรักษาผู้ป่วยโรคนี้ (ประเสริฐ รุจิรวงศ์, 2507, น. 51) ใน พ.ศ. 2503 รัฐบาลจอมพลสฤษดิ์จึงยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันสัณเฑาะโรค ร.ศ. 127 ที่ประกาศใช้สมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์เพื่อแสดงออกความเป็นสมัยใหม่แบบโลกตะวันตก แต่พอช่วงทศวรรษ 2500 ถือเป็นกฎหมายล้าสมัยแล้ว อีกทั้งรัฐบาลไม่ค่อยพอใจพระราชบัญญัติเดิมที่กำหนดให้มีการขึ้นทะเบียนหญิงโสเภณี เพราะมองว่าทำให้การค้าประเวณีเป็นสิ่งถูกกฎหมาย ดังนั้น จึงออกพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณีขึ้นบังคับใช้แทน เพื่อทำให้การค้าประเวณีเป็นความผิด โดยตัดประเด็นการป้องกันโรคออก (พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503, 2503) กฎหมายนี้ดูเหมือนจะสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับประเทศไทยและรัฐบาลว่า สามารถจัดการปัญหาโสเภณีได้ แต่แท้จริงกลับไม่สามารถนำมาใช้ในการปฏิบัติงานอย่างสัมฤทธิ์ผลสักเท่าใด รัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ยังใช้กระบวนการแบบสมัยใหม่ที่มุ่งเน้นให้มีการอบรมหญิงโสเภณีเพื่อฟื้นฟูและแก้ไขให้กลับตัวมาเป็นคนดีของสังคม (ประเสริฐ รุจิรวงศ์, 2507, น. 56) พลเอก ประภาส จารุเสถียร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยขณะนั้นให้สัมภาษณ์ต่อหนังสือพิมพ์ว่า หญิงโสเภณีไม่ใช่อาชญากร ไม่ควรรังเกียจวิธีที่จะแก้ปัญหาระยะหญิงโสเภณี คือ การดึงให้พวกเธอกลับมาเป็นผู้หญิงปกติที่ประกอบอาชีพเหมือนหญิงทั่วไป (“สัมภาษณ์พลเอกประภาส จารุเสถียร,” 2506, น. 1-2) แต่ในเมืองไทยกลับมีการค้าประเวณีเพิ่มขึ้นจนกลายเป็นธุรกิจทางเพศขนาดใหญ่ เพราะหญิงโสเภณีที่ถูกปราบย้ายไปค้าประเวณี แอบแฝงตามสถานบริการและสถานบันเทิงเรียมย์ต่าง ๆ รัฐบาลแสดงความกังวลและมีเป้าหมายจะปราบปรามอย่างเข้มงวด ทว่าเมื่อกองทหารสหรัฐ เข้ามาในประเทศเพื่อป้องกันและปราบคอมมิวนิสต์ รัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ซึ่งให้ความร่วมมือเพราะคาดหวังความช่วยเหลือด้านการทหารและด้านอื่น ๆ จึงอนุญาตให้มีสถานบันเทิงเรียมย์ได้ มีการสร้างบาร์และไนต์คลับ เพื่อรองรับทหารอเมริกันหรือทหารจีไอ (G.I.) ทั้งในกรุงเทพฯ และในต่างจังหวัดห่างไกลที่ทหารอเมริกันไปตั้งฐานทัพ (กาลานุกรมสยามประเทศไทย 2485-2554, 2555, น. 93, 95) ในสมัยรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ได้เกิดคดีอาชญากรรมทางเพศขึ้นหลายลักษณะ

ทั้งการข่มขืนกระทำชำเราและการฉ้อคร่ำไปเพื่อกระทำอนาจาร แต่ลักษณะความผิดหนึ่งที่โดดเด่น คือ ความผิดฐานโทรมหญิงหรือโทรมเด็กหญิง ซึ่งมีองค์ประกอบของความผิดที่สำคัญได้แก่ มีผู้ร่วมก่อเหตุมากกว่าหนึ่งคน มีผู้ลงมือกระทำชำเรามากกว่าหนึ่งคน และผู้ก่อเหตุได้กระทำชำเราเหยื่อมากกว่าหนึ่งครั้ง ถือเป็นความผิดที่อุกอาจและรุนแรง บางคดียังก่อเหตุต่อหน้าธารกำนัล การโทรมหญิงได้รับการเน้นย้ำในประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 มาตรา 281 เพราะถือเป็นภัยของสังคมส่วนรวม จะต้องลงโทษให้หนัก ก่อนหน้านั้นแม้จะมีพฤติการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น แต่ถือเป็นความผิดข่มขืนกระทำชำเราต่อส่วนตัว มีการนำมาตรา 281 มาใช้พิจารณาตัดสินครั้งแรกสุดในคำพิพากษาศาลฎีกาเมื่อ พ.ศ. 2503 ซึ่งเป็นกรณีที่ นายลุน กันซูลี และนายถิ กันทะวงศ์ใช้ขวานข่มขืนเด็กหญิงน้อย บุญเรือง อายุ 13 ปี 3 เดือนแล้วลากลงไปข้างทางเดิน ก่อนจะผลักดันข่มขืนกระทำชำเราจนสำเร็จความใคร่คนละครั้ง เหตุเกิดขึ้นที่จังหวัดเชียงราย (เนติบัณฑิตยสภา, 2504, น. 1829-1833) จากนั้นจึงเกิดเหตุการณ์โทรมหญิงต่อมามากหลายคดี เช่น กรณีที่ นายสว่าง แสงขำ และนายอำมร แสงเพชร ได้ฉ้อคร่ำนางบุญศรี ครุฑศึก ซึ่งมีใช้ภรรยาของตนไปร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราในเส้นทาง ซึ่งคนทั้งหลายจำเป็นต้องสัญจรไปมาจนสำเร็จความใคร่หลายครั้ง เหตุเกิดที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีเมื่อ พ.ศ. 2505 (เนติบัณฑิตยสภา, 2506, น. 2109-2115) การก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศในพื้นที่สาธารณะนับว่าสั่นคลอนอำนาจของรัฐบาล ซึ่งมีหน้าที่ต้องรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในสังคม อย่างไรก็ตาม เมื่อเกิดคดีความขึ้น รัฐบาลจอมพลสฤษดิ์มีค้อยใช้อำนาจพิเศษเข้ามาก้าวก่ายยุ่งเกี่ยว โดยจะปล่อยให้เป็นหน้าที่ของศาลยุติธรรม คณะผู้พิพากษาจะอาศัยประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 ในการพิจารณาและส่วนใหญ่มักลงโทษสูงสุดเพียงแค่จำคุก เว้นแต่จะเป็นคดีที่เหยื่อถึงขั้นถูกฆาตกรรมอย่างโหดร้ายทารุณ เช่น คดีของนวนฉวี เพชรรุ่ง ที่ถูกนายแพทย์อริบ งามเดชะ ผู้เป็นสามีสั่งให้บุคคลอื่นล่อลวงละเมิดทางเพศแล้วฆาตกรรมเธอก่อนนำศพไปทิ้งลงแม่น้ำเจ้าพระยาเมื่อ พ.ศ. 2502 คดีนี้ศาลยุติธรรมพิพากษาให้ประหารชีวิตนายแพทย์อริบ แต่ต่อมาก็ได้รับการอภัยโทษและถูกปล่อยตัว (อรสม สุทธิสาคร, 2532) กรณีของนายแพทย์อริบได้รับความสนใจจากสื่อสิ่งพิมพ์ฉบับต่าง ๆ อย่างมาก เพราะผู้บงการฆาตกรรมมาเป็นถึงนายแพทย์ผู้มีความรู้ความสามารถ หนังสือพิมพ์ *เสียงอ่างทอง* ตามสืบคดีและรายงานข่าวคดีนี้อย่างต่อเนื่อง มีความโดดเด่นทั้งเนื้อหาข่าวและภาพประกอบ มีการถ่ายภาพของนายแพทย์อริบขณะอยู่ในคุกและมีดวงตาอิดโรยมาเผยแพร่ (ไกรวัลย์ ชูจิตต์, 2548, น. 134; “ประหารอริบ-เมียเฝือกตรึงให้โอ,” 2503, น. 1) ทำให้ผู้อ่านในสังคมรู้สึกสงสารและพยายามเข้าใจนายแพทย์หนุ่ม รวมทั้งคอยติดตามอ่าน *เสียงอ่างทอง* จนส่งผลให้ชายดีเป็นเทน้ำเทท่าหนังสือพิมพ์ *ไทยรัฐ* ของชาติ วัฒนากร เป็นอีกฉบับหนึ่งที่นำเสนอข่าวอย่างโลดโผนดังพาดหัวตัวโตบนหน้าหนึ่งให้เห็นภาพการที่นวนฉวีถูกเรียงคิวข่มขืนและรายงานข่าวว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องปลอมตัวเป็นชาวบ้านเพื่อสืบคดี (“เรียง ‘คิว’ ขืนใจนวนฉวีแล้วฆ่า,” 2502, น. 1) แม่นายแพทย์อริบจะก่อเหตุอาชญากรรมรุนแรง แต่ด้วยความที่เขาไม่มีสถานะทางสังคมที่

ดีและเป็นชนชั้นกลาง ไม่ใช่ชนชั้นล่างหรือกลุ่มคนชายขอบ สายตาของสังคมจึงมองว่าเขายังเป็นผู้มีสภาพจิตใจปกติ แม้จะถูกศาลพิพากษาลงโทษประหารชีวิต หากท้ายสุดก็ได้รับอิสรภาพ เพราะทางการและสื่อสิ่งพิมพ์มองว่าเป็นบุคคลที่ยังมีศักยภาพและมีประโยชน์ต่อสังคม ทั้ง ๆ ที่เคยนำเสนอข่าวโจมตีในฐานะฆาตกรมาก่อน ขณะที่ถ้าเป็นชนชั้นล่างหรือกลุ่มคนชายขอบก่อเหตุอาชญากรรมทำนองเดียวกัน โอกาสที่พวกเขาจะได้รับอิสรภาพก็เป็นเรื่องยาก สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่า สังคมไทยยังให้ความสำคัญกับสถานะของผู้มีความรู้ความสามารถเป็นหลัก ดังกล่าวแล้วว่า พวกนักเลงอันธพาลเป็นกลุ่มคนที่มักเกี่ยวพันกับคดีอาชญากรรมทางเพศ รัฐบาลจอมพลสฤษดิ์จึงพยายามแก้ไขทั้งสองปัญหานี้ควบคู่กันไป ประกอบกับช่วงเวลานั้นในแวดวงการแพทย์ นักจิตวิทยา และนักสังคมวิทยาได้วิเคราะห์ถึงปัจจัยอันส่งผลให้คนก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศอันเป็นผลตกทอดมาจากช่วงปลายทศวรรษ 2490 ที่มีการนำองค์ความรู้อาชญาวิทยาทั้งแบบยุโรปและอเมริกันมาใช้จัดการกับปัญหานี้ ครั้นต้นทศวรรษ 2500 ดร.จ่าง รัตนะรัต อธิบดีกรมวิทยาศาสตร์ ผู้เคยศึกษาในประเทศเยอรมนีตั้งแต่ช่วงก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครองสยามจนถึงช่วงยุครัฐบาลนาซีได้เสนอให้จอมพลสฤษดิ์แก้ปัญหาคดีอาชญากรรมทางเพศด้วยวิธีการตอน (castration) เนื่องจากการที่คนจะกลายเป็นอาชญากรนั้นเกิดขึ้นจากสภาพแวดล้อมและกรรมพันธุ์ แต่ ดร.จ่างมีความเห็นส่วนตัวว่าเกิดขึ้นจากกรรมพันธุ์เสียมากกว่า ซึ่งเป็นแนวคิดอาชญาวิทยาแบบเดิมของยุโรป โดยมองว่าถ้าพ่อเป็นอาชญากรแล้วลูกก็มักจะเป็นอาชญากร ดังนั้น จึงควรที่จะคุมกำเนิดไม่ให้พวกอาชญากรมีลูกหลานได้อีก ซึ่ง ดร.จ่างใช้คำว่า ตอน โดยมีสองวิธี คือ 1) ตอนให้มีลูกไม่ได้แต่ยังร่วมเพศได้ ควรใช้กับพวกนักเลงอันธพาล รวมถึงผู้ร้ายจิตใจอำมหิต และ 2) ตอนให้หมดความรู้สึกทางเพศไปเลย ซึ่งวิธีที่สองนั้นควรจะใช้สำหรับพวกบ้ากาม พวกวิตถาร และพวกข่มขืนกระทำชำเราเด็ก อย่างไรก็ตามก็ดี ดร.จ่างเสนอว่า การตอนทั้งสองวิธีจะต้องผ่านกระบวนการของศาลยุติธรรมก่อนจึงจะนำมาปฏิบัติได้ หนังสือพิมพ์ลงข่าวถึงการที่ ดร.จ่างอ้างว่า จอมพลสฤษดิ์เห็นด้วยกับวิธีที่เขาเสนอไป (ฉลอง สุนทรวาณิชย์, 2560, น. 2; นเรศ, 2502) ทว่าเมื่อได้เสนอให้รัฐบาลพิจารณาในการประชุมคณะรัฐมนตรีครั้งที่ 25/2502 เมื่อวันที่ 22 มิถุนายน พ.ศ. 2502 ที่ประชุมลงมติให้ส่งต่อไปยังคณะกรรมการวิจัยและกระทรวงสาธารณสุขช่วยพิจารณาก่อน (อ้างถึงใน ศรีบุญ เทพสงเคราะห์, 2564, น. 311) ศรีบุญ เทพสงเคราะห์ (2564, น. 311) ให้ข้อมูลอีกว่า ไม่ปรากฏหลักฐานผลการพิจารณาข้อเสนอดังกล่าวของทางราชการ ซึ่งก็ไม่แปลกถ้ารัฐบาลจะไม่นำมาใช้ เพราะจอมพลสฤษดิ์เองไม่ต้องการแก้ไขปัญหอาชญากรรมทางเพศด้วยวิธีรุนแรง เนื่องจากการตอนนั้นไม่ใช่แค่การคุมกำเนิดหรือการทำหมันตามปกติ แต่เป็นการผ่าตัดลูกอัณฑะเพื่อไม่ให้มีความรู้สึกทางเพศเลย สำหรับกรณีนี้ ดร.จ่างน่าจะเข้าใจผิดว่าจอมพลสฤษดิ์เห็นด้วยกับตน หากท้ายสุดจอมพลสฤษดิ์ก็ไม่ได้ใช้วิธีการตามที่ ดร.จ่างเสนอ ผู้วิจัยมองว่า แม้จอมพลสฤษดิ์จะปกครองโดยใช้อำนาจเด็ดขาดในด้านอื่น ๆ แต่ในเรื่องของการควบคุมพฤติกรรมทางเพศของประชาชนกลับเป็นสิ่งที่ค่อนข้างจะผ่อนปรน

อาจมีเพียงบางกรณีที่รัฐบาลออกมาส่งเสียงปรามและตักเตือนบ้าง อย่างไรก็ตาม มีเหตุล่องละเมิดทางเพศอื้อฉาวกรณีหนึ่ง ซึ่งท้ายที่สุดจอมพลสฤษดิ์ต้องมาเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด นั่นคือ กรณีที่นางอนงค์ เมฆประสาธ นักข่าวหญิงแห่งหนังสือพิมพ์ *ชาวไทย* กล่าวหาว่า ดร.วิบูล ธรรมวิทย์ ซึ่งขณะนั้นเป็นศาสตราจารย์และคณบดีคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ปลุกปล้ำเธอที่ประเทศเยอรมนี ดร.วิบูลถือเป็นผู้บุกเบิกการนำองค์ความรู้อาชญาวิทยาแบบสังคมวิทยาของอเมริกันเข้ามาสู่เมืองไทยช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งเป็นแนวทางที่มุ่งเน้นการสืบสาวหาต้นเหตุของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมแล้วแก้ปัญหาที่ต้นเหตุนั้น โดยพิจารณาว่าสภาพแวดล้อมหรือสภาพของสังคมอย่างไรที่ส่งผลให้เกิดเหตุอาชญากรรมและอาชญากรขึ้น ดร.วิบูลยังเป็นอาจารย์สอนวิชาสังคมวิทยาในมหาวิทยาลัยและสถานศึกษาหลายแห่ง มีผลงานเขียนทางด้านอาชญาวิทยาหลายเล่ม รวมถึงเคยเป็นทรงคุณวุฒิผู้บรรยายในเรื่องอาชญากรรมทางเพศ (วิบูล ธรรมวิทย์, 2489) แต่กลับต้องมาตกเป็นผู้ถูกกล่าวหาในฐานะผู้ก่อเหตุล่องละเมิดทางเพศเสียเอง อีกทั้งช่วงที่ถูกกล่าวหา ดร.วิบูลยังเป็นหนึ่งในคณะกรรมการสาขาสังคมวิทยาของสภาวิจัยแห่งชาติ ซึ่งจอมพลสฤษดิ์แต่งตั้งขึ้นเพื่อให้ดำเนินการวิจัย โดยมีจุดมุ่งหมายในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอันธพาล (อ้างถึงใน ศรีบุญเทพสงเคราะห์, 2564, น. 311-312) รวมถึงเป็นหนึ่งในคณะกรรมการประสานงานเกี่ยวกับการสงเคราะห์หญิงโสเภณี (ประเสริฐ รุจิรวงศ์, 2507, น. 56-57) เนื่องจากได้มีการส่งคณะนักหนังสือพิมพ์และข้าราชการไทยเดินทางไปดูงานที่ประเทศเยอรมนีเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2503 ซึ่งนักหนังสือพิมพ์ประกอบด้วย นายมัลย์ ชูพินิจ จากหนังสือพิมพ์ *ไทย* นายลมูล อติพยัคฆ์ จากหนังสือพิมพ์ *ไทรยวัน* นายอารี อิทธิเกษม จากหนังสือพิมพ์ *สยามรัฐ* และนางอนงค์ เมฆประสาธ จากหนังสือพิมพ์ *ชาวไทย* ส่วนข้าราชการมี 2 นาย คือ ดร.วิบูล ธรรมวิทย์ จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และพันเอก บัญชา มินชินทร์ จากวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร ช่วงเวลานั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 ทรงอยู่ในระหว่างเสด็จเยือนต่างประเทศและกำลังจะทรงเดินทางจากสหรัฐอเมริกาไปยังทวีปยุโรปในเดือนกรกฎาคม โดยจะเสด็จเยือนสหราชอาณาจักร ก่อนที่จะทรงเดินทางมาเยือนเยอรมนีช่วงปลายเดือน (ประกาศ วัชรภรณ์, 2550) ในวันที่ 15 กรกฎาคม คณะนักหนังสือพิมพ์และข้าราชการเดินทางไปถึงประเทศเยอรมนีเป็นวันแรกและเข้าพักที่โรงแรมแอมซุ กรุงเบอร์ลิน พอตอนค่ำ ดร.วิบูลได้เข้าไปปลุกปล้ำนางอนงค์ในห้องพักของโรงแรม แต่นางอนงค์ต่อสู้ขัดขืน ดร.วิบูลจึงกระทำการล่องละเมิดทางเพศไม่สำเร็จ นายมัลย์ ชูพินิจ เป็นพยานผู้รับทราบเรื่องนี้จากนางอนงค์ในเวลาใกล้เคียงกับที่เกิดเหตุการณ์ขึ้น เพราะนายมัลย์เห็นนางอนงค์มีสภาพผอมผ่ายเหยิง เสื้อผ้ายับยู่ยี่ และร้องไห้ เธอจึงเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้นายมัลย์ฟัง มีพยานแวดล้อมคนอื่น ๆ คือ นายอารี อิทธิเกษม และนายลมูล อติพยัคฆ์ แต่คณะนักหนังสือพิมพ์เคารพในเกียรติของ ดร.วิบูล และรักในศักดิ์ศรีของคนไทย เพื่อมิให้อับอายชาวต่างประเทศ รวมถึงมีปรารถนาให้กระทบกระเทือนการเสด็จพระราชดำเนินของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงพยายามปกปิด

เรื่องนี้ไว้โดยคาดหวังว่า ดร.วิบูลคงจะสำนึกผิดและขอโทษนางอนงค์ แต่กลับกลายเป็นว่า ขณะที่พำนักรอยู่ในเยอรมนี ดร.วิบูลยังลวนลามสุภาพสตรีชาวเยอรมันอีกถึง 3 คน มีวันกระทั่งกระทำการลวนลามพนักงานสาวของบริษัทกรุ๊ปบรินไฟพระที่นั่งขณะที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จเยือนโรงงานกรุ๊ป จันทันตำรวจเอก ชุมพล โลหะชาละ นายตำรวจราชองครักษ์ ผู้ติดตามเสด็จไม่พอใจในกริยานี้อย่างมาก เมื่อนายลมูลไปเตือนสติ ดร.วิบูล ผู้ที่ถูกเตือนกลับเอ่ยว่า พันตำรวจเอก ชุมพลเป็นลูกศิษย์ของตนจะเล่นงานเมื่อใดก็ได้ ซึ่งนายลมูลไม่ได้เล่าเรื่องนี้ให้พันตำรวจเอก ชุมพลฟัง เพราะเกรงจะเกิดเรื่องบาดหมางขึ้น นายมาลัยในฐานะนักหนังสือพิมพ์อาวุโสขอให้นางอนงค์ปิดเรื่องนี้เงียบไว้อย่าให้อื้อฉาว ก่อนเดินทางกลับเมืองไทย นางอนงค์ได้มีหนังสือร้องเรียนไปยังจอมพลสฤษดิ์ นายกรัฐมนตรี โดยติดต่อผ่าน พันตรี ทิน บุณนาค นายทหารคนสนิทของจอมพลและรู้จักคุ้นเคยกับนางอนงค์ ซึ่งพันตรี ทิน ได้รับจดหมายตั้งแต่วันที่ 23 กรกฎาคม แต่มีได้รายงานเรื่องนี้ต่อจอมพลสฤษดิ์ ส่วนเหตุผลนั้นอีกหนึ่งเดือนต่อมาพันตรี ทินชี้แจงต่อนายกรัฐมนตรีว่า “โดยที่เกล้าฯ เห็นว่าเรื่องนี้อาจจะเกิดจากอารมณ์วูบหนึ่งของบรรดาหญิงทั้งหลาย เกล้าจึงมิได้นำหนังสือของคุณอนงค์ฯ กราบเรียนฯ พณฯ เพราะคิดว่าหากความสนิทสนมในฐานะที่ได้อยู่ร่วมกันอีกเป็นเวลานาน คุณอนงค์ฯ อาจจะคลายความโกรธเคืองลง และก็จะอาจจะเสียใจภายหลัง เกล้าฯ จึงได้รื้อจดหมายนี้ไว้ก่อน จนกว่าคุณอนงค์ฯ จะกลับ และขอรับคำตอบครั้งสุดท้าย” แต่เมื่อนางอนงค์กลับถึงเมืองไทยในวันที่ 22 สิงหาคม พอวันถัดมาก็รีบมาตามเรื่องที่พันตรี ทินพร้อมยืนยันว่า ต้องการให้จอมพลสฤษดิ์รับทราบ พันตรี ทินจึงทำหนังสือรายงานถึงนายกรัฐมนตรี นางอนงค์ยังเขียนจดหมายถึงนางมณีภรรยาของ ดร.วิบูลด้วย ช่วงปลายเดือนตุลาคมปีเดียวกัน ดร.วิบูลและนายจรัส บัตตะพงศ์ได้ไปหานายโชติ มณีน้อย บรรณาธิการผู้ช่วยของหนังสือพิมพ์ *ชาวไทย* ซึ่งนางอนงค์ทำงานประจำอยู่ โดยเจรจาขอให้นายโชติช่วยไถ่เกลี้ย ต่อมา ดร.วิบูลฟ้องร้องคดีต่อศาลแขวงพระนครเหนือว่านางอนงค์หมิ่นประมาท ศาลจึงได้สอบพยานหลายปากและร้องขอเอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับ ดร.วิบูลจากทางมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาคดี และมีการนัดหมายที่จะตัดสินชี้ขาดคดีในวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2503 เอกสารเกี่ยวกับ ดร.วิบูล ที่ศาลร้องขอไปและต่อมา ดร.อดุล วิเชียรเจริญ เลขาธิการมหาวิทยาลัยจัดส่งไปให้นั้นแสดงให้เห็นว่า ดร.วิบูลเคยถูกปลดออกจากตำแหน่งสำคัญ คือ เลขาธิการมหาวิทยาลัยเมื่อ พ.ศ. 2494 ช่วงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2503 นางอนงค์เขียนจดหมายร้องเรียนมายังอธิการบดีมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ขณะนั้น คือ พลเอก ถนอม กิตติขจร เพื่อขอความเป็นธรรมและขอให้ทางมหาวิทยาลัยพิจารณาถึงพฤติกรรมของ ดร.วิบูล เพื่อเป็นการป้องกันสวัสดิภาพของนักศึกษาหญิง (นัดแถลงปิดสำนวนของจำเลย คดี ดร.วิบูล, 2503, น. 2-3; “พตอ. ราชองครักษ์ เห็นกลับถูกข่มว่าเป็นศิษย์,” 2503, น. 2; สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ, 2503) กรณีนี้ได้รับความสนใจจากสื่อสิ่งพิมพ์ อีกทั้งกลุ่มนักหนังสือพิมพ์ก็เคลื่อนไหวสนับสนุนนางอนงค์ เพื่อจะต่อสู้กับ ดร.วิบูลซึ่งถือเป็นบุคคลผู้ปฏิบัติหน้าที่สำคัญของประเทศชาติ กระทั่งต้นเดือนมกราคม

พ.ศ. 2504 ก็ยังปรากฏชื่อว่า นางอนงค์เตรียมจะฟ้องร้องคดีฐานล่วงละเมิดทางเพศต่อ ดร.วิบูล (‘‘นักข่าวสาวเตรียมฟ้องวิบูลย์,’’ 2504, น. 1, 6) ทำยสุดทางมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงเรียนไปยังจอมพลสฤษดิ์ เพื่อขอให้ช่วยวินิจฉัย ซึ่งจอมพลสฤษดิ์ได้ไกล่เกลี่ยให้ทั้งสองฝ่าย ให้อภัยและเลิกแล้วต่อกัน เพราะเป็นคนไทยด้วยกัน สิ่งนี้ยังยืนยันถึงการจัดการแก้ไขปัญหา อาชญากรรมทางเพศของจอมพลสฤษดิ์ที่ค่อนข้างผ่อนปรน และเมื่อเกิดคดีความก็จะเน้น การรอมชอมเสียมากกว่า อีกทั้งน่าสังเกตว่า กรณีของ ดร.วิบูล เป็นเหตุล่วงละเมิดทางเพศที่ ผู้ก่อเหตุเป็นชนชั้นกลางมีความรู้ความสามารถ ไม่ใช่ชนชั้นล่างหรือกลุ่มชนชายขอบจึงมิได้ถูก มองเป็นผู้มีสภาพจิตใจผิดปกติ ดร.วิบูล จึงสามารถกลับมาใช้ชีวิตตามปกติและมีหน้ามีตาใน สังคมไทยได้ต่อไป การไกล่เกลี่ยโดยอ้างเหตุผลว่าการให้อภัยของผู้หญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ จะเป็นพื้นฐานสำคัญของการสร้างสังคมใหม่ รวมถึงการให้ผู้หญิงแสดงความเห็นอกเห็นใจและ เข้าใจผู้ล่วงละเมิดเธอนั้น ลักษณะเช่นนี้ไม่แตกต่างไปจากในสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งแม้จะมี การประกาศใช้กฎหมายที่ร่างขึ้นตามแบบโลกตะวันตก เพื่อสร้างความเป็นสมัยใหม่แล้ว แต่ในการพิจารณาตัดสินล่วงละเมิดทางเพศที่ขุนนางกระทำต่อหญิงสาว ทางการก็มักจะอาศัยวิธี การไกล่เกลี่ยให้ฝ่ายหญิงยินยอม ขอให้อภัยและเลิกแล้วต่อกัน (ภาวิณี บุนนาค, 2563, น. 97-111) วิธีการเช่นนี้ย่อมขัดต่อวิถีของความเป็นประชาธิปไตยในรัฐสมัยใหม่ ซึ่งจะต้อง อาศัยกระบวนการยุติธรรมในการพิสูจน์ความผิดตามที่เกิดขึ้นจริงมากกว่าการไกล่เกลี่ยเพื่อ บิดเบือนความจริง แต่ก็ไม่แปลกที่จอมพลสฤษดิ์จะจัดการเช่นนี้ เพราะประชาธิปไตยในสมัย รัฐบาลของเขานั้นอ้างว่าเป็นประชาธิปไตยแบบไทย นับตั้งแต่เกิดเหตุอาชญากรรมทางเพศ กรณีที่นางสาวเตือนใจ พวงนาค นักศึกษาวิทยาลัยครูสวนสุนันทาถูกรุมโทรมข่มขืนแล้ว ฆาตกรรมหมกทั้งร่างเปล่าเปลือยในพงหญ้าในซอยปทุมฉวีหรือซอยสุขุมวิท 101 เมื่อเดือน มกราคม พ.ศ. 2504 จากการชันสูตรศพพบว่า คนร้ายยังทิ้งรอยกีดไว้ที่ร่างกายของเธอ ทำให้บรรดาหญิงสาวยุคนั้นหวาดกลัวเป็นอย่างมาก ต่อมาสืบสวนจนทราบว่าผู้ก่อเหตุเป็น กลุ่มวัยรุ่นที่ประพาดิตนเป็นพวกนักเลงอันธพาล (‘‘ชื่นใจ-ฆ่าเปลือยนักเรียนสาวคล้ายปมตาม ตะครุบได้อีกสอง,’’ 2504, น. 1; ‘‘จับฆาตกรฆ่า น.ร. เปลือยได้แล้ว,’’ 2504, น. 1-2) กรณีของ นางสาวเตือนใจແแนบแนแนความทรงจำของประชาชนในฐานะกรณีการข่มขืนแล้วฆาตกรรม คดีแรกสุดของเมืองไทย ซึ่งแท้จริงแล้วไม่ใช่ แต่คงไม่แปลกถ้าเตือนใจจะกลายเป็นภาพจำ ดังกล่าว เพราะหนังสือพิมพ์เสนอข่าวของเธอติดต่อกันเป็นระยะยาวนาน จนทำให้คำว่า ‘‘เตือนใจ’’ กลายเป็นคำติดปากคนและหมายถึงการระงับภัยทางเพศที่จะเกิดขึ้นกับผู้หญิง การถูกนำเสนอ ข่าวซ้ำ ๆ ไม่สิ้นสุด แม้จะได้รับความนิยมจากผู้อ่าน แต่นางสาวเตือนใจเหมือนกับตกเป็นเหยื่อ ของสื่อสิ่งพิมพ์ที่ล่วงละเมิดทางเพศเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า สอดคล้องกับข้อเสนอเรื่องการข่มขืน สาธารณะของแทนยา โฮเร็ค (Tanya Horeck) ที่แม้การนำเสนอข่าวจะมีใช้การข่มขืนเหยื่อ อาชญากรรมจริง ๆ แต่พอยิ่งเผยแพร่ต่อเนื่องมากเท่าใดก็ทำให้เหยื่อถูกข่มขืนซ้ำ ๆ ในพื้นที่ สาธารณะ (Horeck, 2004, p. 99) กระทั่งพลเอก ประภาสถึงขั้นออกมากล่าวว่า ‘‘หนังสือพิมพ์

นั้นแหละเป็นเหตุหนึ่ง” คดีนี้ทำให้รัฐบาลหันมาเฟื่องเลี้ยงกลุ่มนักแสดงอันธพาลที่เป็นเยาวชนมากขึ้น ทางกระทรวงมหาดไทยวางแผนจะปราบปรามกลุ่มคนพวกนี้อย่างรุนแรง พลเอก ประภาส ประกาศว่าจะลงโทษขั้นเด็ดขาดที่สุดเท่าที่กฎหมายจะเอื้ออำนวยให้ แม้นจะใช้มาตรา 17 ไม่ได้ก็ตาม (“กวดขันหนัง-ร้านตัดเสื้อฯ แก้ปัญหาวัยรุ่น,” 2505, น. 2) ประเด็นนี้น่าสนใจว่า ขณะที่จอมพลสฤษดิ์ซึ่งเป็นบุคคลที่สามารถใช้อำนาจตามมาตรา 17 จัดการกับปัญหาได้ แต่ไม่ยอมใช้จัดการกับพวกนักแสดงอันธพาล กลับเลือกจะใช้การอบรมและฟื้นฟูจิตใจของผู้ก่อเหตุมากกว่าการลงโทษ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ว่าตนเป็นพ่อที่ต้องดูแลและอบรมบ่มนิสัยลูก ส่วนพลเอก ประภาสไม่สามารถใช้อำนาจตามมาตรา 17 ได้ แต่กลับอยากจะทำปราบปรามพวกนักแสดงอันธพาลอย่างเฉียบขาด โดยเฉพาะพวกนักแสดงอันธพาลที่ก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศ แต่ก็ถือเป็นเพียงการแสดงภาพลักษณ์ เพราะในความเป็นจริง จอมพลสฤษดิ์ก็ยังใช้อำนาจเด็ดขาดสั่งลงโทษประชาชนอย่างรุนแรงในกรณีอื่น ๆ ตลอดสมัยที่จอมพลสฤษดิ์ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ส่วนใหญ่เมื่อเกิดคดีอาชญากรรมทางเพศขึ้น รัฐบาลจะปล่อยให้กระบวนการศาลยุติธรรมดำเนินการพิจารณาคดี มิได้ใช้อำนาจพิเศษลงโทษอย่างรุนแรง และแสดงให้เห็นว่า ไม่ปรากฏผู้ก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศที่ถูกจอมพลสฤษดิ์สั่งประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าตามมาตรา 17 เลย เพราะด้วยภาพลักษณ์และบุคลิกส่วนตัวของจอมพลสฤษดิ์เป็นผู้ที่ไม่เคร่งครัดต่อเรื่องพฤติกรรมทางเพศ อีกทั้งยังประพฤติดนเป็นผู้ชายนักรักที่มีเมียหลายคน รวมถึงชื่นชอบกามกิจด้วย ดังนั้น ผู้นำทางการเมืองอย่างจอมพลสฤษดิ์จึงไม่เข้มงวดกับพฤติกรรมล่วงละเมิดทางเพศของประชาชนชาวไทย

3. การจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศสมัยรัฐบาลจอมพลถนอม กิตติขจร (พ.ศ. 2506-2516)

หลังจาก จอมพลสฤษดิ์ ธานะรัชต์ ถึงแก่อสัญกรรมขณะดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2506 จอมพลถนอม กิตติขจร ก้าวขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ในฐานะผู้สืบทอดอำนาจ พอปีถัดมาคือ พ.ศ. 2507 เกิดปรากฏการณ์ที่นักข่าวยุคนั้นพากันสืบเสาะหาตัวอนุภรรยาและหญิงสาวผู้ถูกคาดเดาว่าเคยเข้าพบจอมพลสฤษดิ์พร้อมนำเสนอข้อมูลตีแผ่ตามหน้าหนังสือพิมพ์เพื่อสะท้อนว่า จอมพลสฤษดิ์ได้คอร์รัปชันงบประมาณแผ่นดินทั้งจากสำนักนายกรัฐมนตรีและกองสลากกินแบ่งรัฐบาล แล้วนำไปใช้จ่ายส่วนตัวในการเลี้ยงดูบรรดาอนุภรรยาทั้งหลายจำนวนนับร้อยคน จอมพลถนอมจึงใช้มาตรา 17 ตามธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พ.ศ. 2502 ซึ่งเคยเป็นอำนาจสำคัญของจอมพลสฤษดิ์เอง ยึดทรัพย์สินทั้งหมดของอดีตนายกรัฐมนตรีที่เพิ่งลาโลกจำนวนกว่า 604 ล้านบาท และกองมรดกที่คาดกันว่ามูลค่าสูงถึง 2,874 ล้านบาท รวมถึงตั้งคณะกรรมการสอบสวนการฉ้อราษฎร์บังหลวง (“ลงมติใช้ ม.17 อายัดมรดก,” 2507, น. 1,16) การจัดการปัญหาคอร์รัปชันของจอมพลสฤษดิ์ทำให้ประชาชนมองจอมพลถนอมในภาพลักษณ์ผู้นำทางการเมืองที่มีความซื่อสัตย์สุจริต

จอมพลถนอมยังปล่อยให้สื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ มีเสรีภาพในการขุดคุ้ยแบบเจาะลึกถึงเรื่องราวเกี่ยวกับบรรดาอนุภรรยา รวมทั้งชีวิตทางเพศ และพฤติกรรมทางเพศของจอมพลสฤษดิ์ที่ผิดเพี้ยนไปจากค่านิยมอันดีในสังคมสมัยใหม่โดยเฉพาะเรื่องแนวคิดผัวเดียวเมียเดียว ถือเป็นการปล่อยให้เรื่องเพศในพื้นที่ส่วนตัวของจอมพลสฤษดิ์กลายเป็นเรื่องราวสาธารณะเพื่อทำลายภาพลักษณ์ผู้นำทางการเมืองอันทรงเกียรติที่จอมพลสฤษดิ์เคยพยายามสร้างไว้ ปฏิเสธมิได้ว่าเรื่องราวที่สื่อสิ่งพิมพ์ขุดคุ้ยมานำเสนอนั้น บางครั้งอาจจะไม่เป็นความจริงทั้งหมด มีการเพิ่มเติมเสริมแต่งเข้าไปเพื่อให้กลายเป็นสินค้าดึงดูดใจผู้บริโภค แต่จอมพลถนอมไม่ควบคุมการนำเสนอนี้ เพราะนั่นย่อมเป็นผลดีต่อรัฐบาลของตนและมีความชอบธรรมในการที่จะก้าวขึ้นสู่อำนาจ อีกทั้งยังเป็นการยืมมือของสื่อสิ่งพิมพ์ในการทำลายภาพลักษณ์ของจอมพลสฤษดิ์ให้ยับเยิน รัฐบาลจอมพลถนอมสามารถรักษาอำนาจทางการเมืองไว้อย่างมั่นคง แม้จะเป็นสมัยที่จำกัดเสรีภาพของประชาชน อีกทั้งยังได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐฯ ในการปราบปรามคอมมิวนิสต์ ซึ่งรัฐบาลจอมพลถนอมได้ให้ความร่วมมืออย่างเป็นรูปธรรมมากกว่ารัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ เพราะนอกจากจะอนุญาตให้กองกำลังทหารอเมริกันตั้งฐานทัพและฐานการบินในเมืองไทย เพื่อไปทิ้งระเบิดในลาวและเวียดนามแล้ว ยังส่งกองกำลังทหารไทยอาสาสมัครไปช่วยรบในสมรภูมิเวียดนามอย่างหน่วยจงอางศึกและกองพลเสือดำด้วย (น้ำเพชร, 2511; สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ, 2508) นอกจากนี้ การที่รัฐบาลจอมพลถนอมให้ความหวังต่อประชาชนว่าจะประกาศใช้รัฐธรรมนูญเพื่อความเป็นประชาธิปไตยทำให้ประชาชนมิได้ต่อต้านรัฐบาลสักเท่าใด งานศึกษาเกี่ยวกับจอมพลถนอมจำนวนมากมักมุ่งเน้นนำเสนอบทบาทดังกล่าวข้างต้น แต่ยังไม่พบงานชิ้นใดที่พยายามแสดงให้เห็นว่า จอมพลถนอมได้อาศัยการจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศมาเป็นเครื่องมือสำคัญในการรักษาอำนาจทางการเมืองด้วย รัฐบาลจอมพลถนอมยังคงปราบปรามหญิงโสเภณีให้ลดน้อยลง เพียงแต่ผ่อนปรนความเข้มงวดลงมาจากสมัยรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ อีกทั้งมีการนำพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาใช้พิจารณาตัดสินในศาลยุติธรรมด้วย ดังกรณีที่น่างัดตาเมืองมา และนางแอ้ว บุญส่ง ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมในสถานการค้าประเวณีหลังวัดมหรธรรพ์ ย่านเสาชิงช้า จังหวัดพระนคร (เนติบัณฑิตยสภา, 2516, น. 1683-1685) หญิงโสเภณียังถูกนิยามให้เป็นผู้มีสติปัญญาต่ำ เป็นพวกกามวิตถาร และถือว่ามีความวิปริตทางจิตใจ พวกเธอไม่รู้สึกละอายที่ขายตัว เพราะคิดว่าตนกำลังตอบสนองความต้องการของสังคม โดยได้นำผลการวิจัยของสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยาที่สำรวจหญิงชีวิตโสเภณีใน พ.ศ. 2507 มายืนยัน (“สำรวจโสเภณี,” 2507, น. 16) รัฐบาลจอมพลถนอมยังได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ เมื่อปี พ.ศ. 2509 (พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509, 2509, น. 626-639) ถือเป็นกฎหมายที่ส่งเสริมธุรกิจค้าบริการทางเพศเพื่อเอากองทัพสหรัฐฯ สำนักโสเภณีแบบเดิมได้รับการยกระดับให้หรูหราขึ้นในรูปแบบสถานบันเทิงเรีงรมย์และสถานอาบอบนวด ส่งผลให้พื้นที่ของหญิงโสเภณีดูมีความอันตรายน้อยลง แต่กลายเป็นพื้นที่แห่งความเย้ายวน

นำหลงใหล นอกจากนี้ การค้าบริการทางเพศยังแอบแฝงอยู่ตามบาร์และไนต์คลับแทน โดยมีหญิงพาร์ตเนอร์เป็นผู้ให้บริการ ยิ่งรัฐบาลอนุญาตให้มีการตั้งฐานทัพอเมริกันในเมืองไทยจึงทำให้เกิดบาร์และไนต์คลับ รวมถึงมีคนทำงานประจำสถานที่เหล่านี้เป็นจำนวนมาก บริเวณถนนเพชรบุรีตัดใหม่กลายเป็นเขตพักผ่อนของทหารสหรัฐฯ รัฐบาลยังจดทะเบียนและออกบัตรประจำตัวให้พนักงานหญิงที่ทำงานประจำบาร์และไนต์คลับในย่านนี้ โดยกำหนดให้พวกเธอต้องตรวจสุขภาพและตรวจโรคแล้วรายงานต่อรัฐบาล เพื่อป้องกันไม่ให้ทหารอเมริกันติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ (*กาลานุกรมสยามประเทศไทย 2485-2554*, 2555, น. 117) ใน พ.ศ. 2513 มีการสำรวจของกรมแรงงานพบว่า ทั้งประเทศมีลูกจ้างทำงานอยู่ในสถานบริการไนต์คลับและสถานอาบอบนวดจำนวนมากถึง 738,864 คน เฉพาะในเขตพระนครและธนบุรีมี จำนวนทั้งสิ้น 320,146 คน (“โฉมหน้าเมืองไทย ในปี 13,” 2513, น. 5) แม้ในความเป็นจริงพื้นที่ของบาร์และไนต์คลับจะเกิดเหตุล่วงละเมิดทางเพศบ่อยครั้ง โดยเฉพาะกรณีที่ทหารสหรัฐฯ ช่มชู้และฆาตกรรมผู้หญิงไทย แต่เรื่องราวเหล่านี้มักจะไม่ได้ได้รับความสนใจหรือไม่ถูกนำเสนอข่าวเท่าที่ควร เพราะทางรัฐไทยต้องการรักษาภาพลักษณ์ความสัมพันธ์อันดีกับสหรัฐฯ ไว้ ดังช่วงเดือนเมษายน พ.ศ. 2511 ได้เกิดกรณีฆาตกรรมผู้หญิงไทยที่อำเภอตากลิ จังหวัดนครสวรรค์ และผู้ก่อเหตุเป็นนายทหารอเมริกัน เมื่อสื่อสิ่งพิมพ์นำเสนอข่าวนี้และวิพากษ์วิจารณ์อย่างดุเดือด รวมถึงทางสถานีวิทยุเสียงประชาชนของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยได้กล่าวโจมตีรัฐบาลจอมพลถนอมและสฤษดิ์ อย่างหนัก ต่อมาเอกอัครราชทูตสหรัฐฯ เกรงว่ากรณีนี้จะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับประเทศของตนจึงส่งรายงานที่ฝ่ายอเมริกันจัดทำขึ้นมายังรัฐบาลไทยและกระทรวงมหาดไทย พร้อมยืนยันว่าจะให้ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดเพื่อนำตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีอย่างยุติธรรม โดยเฉพาะให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจไทยในการค้นหาตัวนายทหารอเมริกันที่มีลักษณะตรงตามกับที่พยานในที่เกิดเหตุระบุไว้ ตลอดจนหลักฐานต่าง ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ในการพิจารณาคดี ทางสหรัฐฯ ตระหนักดีและมีข้อสังเกตว่ายังมีความไม่เข้าใจกันในระหว่างเจ้าหน้าที่ไทยและนายทหารอเมริกันหลายประการ สำหรับกรณีนี้ทางสหรัฐฯ เห็นว่าหลักฐานยังมีอยู่น้อยมากที่จะพิสูจน์ตัวผู้กระทำผิดอย่างชัดเจน แต่ก็ต้องถือว่าไม่ใช่เป็นผลมาจากการที่ทางสหรัฐฯ ไม่ให้ความร่วมมืออย่างเพียงพอ (สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ, 2511) การทำให้ความรุนแรงทางเพศและการล่วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้นในบาร์และไนต์คลับ รวมถึงเกิดขึ้นโดยการกระทำของทหารอเมริกันกลายเป็นเรื่องปกติที่คนในเมืองไทยยอมรับได้ ถึงแม้จะมีการจับกุมผู้กระทำความผิด แต่ก็ยังอ้างเหตุผลที่ดีในการลบเลือนความผิดนั้น กลายเป็นว่าแม้จะเป็นการกระทำผิดกฎหมาย (illegal) แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมาย (licit) และไม่ถูกจัดให้เป็นคดีอาชญากรรมทางเพศก็เนื่องจากความผิดทางเพศเหล่านั้นเป็นสิ่งที่สนับสนุนความมั่นคงทางเศรษฐกิจให้กับประเทศ ทำให้รัฐไทยจึงอนุญาตให้กระทำได้

ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2511 จอมพลถนอมประกาศใช้รัฐธรรมนูญ หลังจากเมืองไทยไม่ได้มีรัฐธรรมนูญตั้งแต่ตอนที่จอมพลสฤษดิ์ยึดอำนาจเมื่อ พ.ศ. 2501 รัฐบาลกำหนดให้จัดการเลือกตั้งขึ้นในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2512 ผลการเลือกตั้ง คือ จอมพลถนอมได้เป็นนายกรัฐมนตรีอีกครั้ง ซึ่งสหรัฐฯ ให้การสนับสนุนพรรคสหประชาไทยที่จอมพลถนอมเป็นหัวหน้าพรรค เพราะต้องการให้รัฐบาลชุดเก่าบริหารประเทศ จะได้แทรกแซงทางการเมือง แต่ในการเลือกตั้งครั้งนี้ยังทำให้พรรคการเมืองแนวสังคมนิยมกลับมามีบทบาทในสภาผู้แทนราษฎรมากขึ้นด้วย รัฐบาลจึงถูกโจมตีอย่างหนัก จอมพลถนอมรู้สึกว่าการทำงานในระบบรัฐสภาแบบมี ส.ส. ส่งผลให้การบริหารราชการแผ่นดินดำเนินไปอย่างล่าช้า (ธำรงศักดิ์ เพชรเลิศอนันต์, 2550, น. 515) ต้องไม่ลืมว่าภายหลังการถึงแก่อสัญกรรมของจอมพลสฤษดิ์ รัฐบาลจอมพลถนอมมีผู้ให้คำปรึกษาแนะนำคนสำคัญอย่าง ประเสริฐ ทรัพย์สุนทร ซึ่งเคยเป็นนักคิดหัวก้าวหน้าฝ่ายซ้ายและเคยเข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยมาก่อน ประเสริฐยังเป็นการก่อกวนในการจัดตั้งและกำหนดโครงสร้างของพรรคสหประชาไทย รวมถึงสนับสนุนให้จอมพลถนอมประกาศใช้รัฐธรรมนูญ เพื่อแสดงออกถึงความเป็นรัฐบาลประชาธิปไตย (ชัยอนันต์ สมุทวณิช, 2525) นั่นเป็นเหตุให้รัฐบาลจอมพลถนอมเริ่มผ่อนปรนเรื่องการปราบปรามคอมมิวนิสต์ ทว่าต่อมาสมาชิกพรรคที่มีแนวความคิดฝ่ายซ้ายได้เรียกร้องให้ผ่อนปรนอำนาจของรัฐบาลลงในหลายด้านจึงทำให้จอมพลถนอมอึดอัดใจอยากจะทำอำนาจตนเอง (เพียน อันชุกฤทธิ์, 2524) กระทั่งในวันที่ 17 พฤศจิกายน พ.ศ. 2514 จอมพลถนอมทำรัฐประหารรัฐบาลของตนเอง เพื่อกลับไปปกครองแบบเผด็จการอีกครั้ง และประกาศกฎอัยการศึก โดยอ้างว่ามีบุคคลบางจำพวกอาศัยสิทธิตามรัฐธรรมนูญยุบถอนทำลาย ใช้อิทธิพลทั้งภายในและภายนอกสภานิติบัญญัติก่อกวนการบริหารราชการของรัฐบาลให้ดำเนินไปด้วยความยากลำบากและล่าช้า ถ้าแก้ไขสถานการณ์ดังกล่าวตามวิถีทางรัฐธรรมนูญย่อมไม่ทันทางที่จึงจำเป็นต้องใช้วิธีการยึดอำนาจการปกครอง เพื่อให้สามารถแก้ไขสถานการณ์โดยเฉียบขาดและฉับพลัน (ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 1, 2514, น. 1-2; ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 2, 2514, น. 3) คณะปฏิวัติประกาศยกเลิกสภานิติบัญญัติ พรรคการเมือง รวมถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2511 และประกาศใช้ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พ.ศ. 2515 แทน โดยมีมาตรา 17 ที่ให้อำนาจนายกรัฐมนตรีสั่งการใด ๆ เพื่อประโยชน์ในการป้องกันราชอาณาจักรและถือว่าคำสั่งนั้นชอบด้วยกฎหมาย (ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พ.ศ. 2515, 2515, น. 1-12) ซึ่งขอบเขตการใช้อำนาจมาตรา 17 ของนายกรัฐมนตรีตามธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักรฉบับใหม่นี้กว้างขวางกว่าฉบับเดิมในสมัยรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ ธำรงศักดิ์ เพชรเลิศอนันต์ (2550) อธิบายว่า นับแต่ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรี จอมพลถนอมรักษาอำนาจทางการเมืองได้ผ่านการอ้างภัยคอมมิวนิสต์และอ้างการจะประกาศใช้รัฐธรรมนูญ ประกอบกับภาพลักษณ์และบุคลิกส่วนตัวของจอมพลถนอมที่สุภาพเรียบร้อยและซื่อสัตย์สุจริต ไม่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการค้า ทั้งยังแสดงออกถึงการปราบปรามคอร์รัปชัน

เช่น กรณีที่ยึดทรัพย์ของจอมพลสฤษดิ์ จอมพลถนอมจึงสามารถสร้างความนิยมจากสังคมในฐานะผู้นำที่มีคุณธรรมได้ แต่เมื่อทำรัฐประหารรัฐบาลของตนเองเมื่อ พ.ศ. 2514 การสร้างความหวังเรื่องประชาธิปไตยผ่านรัฐธรรมนูญก็สูญสิ้น อีกทั้งการอภัยคอมมิวนิสต์เริ่มใช้ไม่ได้ผล เพราะสถานการณ์และท่าทีของสหรัฐฯ ในการปราบคอมมิวนิสต์กำลังเปลี่ยนแปลงไป ขณะเดียวกันมีการขุดคุ้ยเรื่องปัญหาคอร์รัปชันของรัฐบาลขึ้นมาตีแผ่ กลายเป็นสาเหตุนำไปสู่การสิ้นอำนาจทางการเมืองของจอมพลถนอม ชำรงศักดิ์ให้ความสนใจต่อการใช้อำนาจตามมาตรา 17 ของจอมพลถนอมหลังการรัฐประหาร พ.ศ. 2514 โดยพยายามเปรียบเทียบกับการใช้อำนาจตามมาตรา 17 ในสมัยรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ ซึ่งมองว่าเป็นเครื่องมือที่นำมาใช้รักษาอำนาจทางการเมืองต่อไป (ชำรงศักดิ์ เพชรเลิศอนันต์, 2550, น. 684-695) แต่สิ่งที่ชำรงศักดิ์ยังละเลยความสนใจก็คือ จอมพลถนอมได้สร้างความหวังเรื่องการจัดระเบียบสังคมให้มีความสงบเรียบร้อยและปลอดภัยรูปแบบใหม่ให้กับประชาชนด้วย ในช่วงที่ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีระหว่าง พ.ศ. 2506-2516 จอมพลถนอมใช้กฎหมายพิเศษสั่งประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าเป็นจำนวนถึง 52 ราย (เปรมชัย พริ้งศุลกะ, ม.ป.ป.) โดยเฉพาะช่วงหลังจากทำรัฐประหาร พ.ศ. 2514 ผู้วิจัยมองว่า จอมพลถนอมได้อาศัยมาตรา 17 กฎอัยการศึก และคำสั่งคณะปฏิวัติสร้างความหวังเรื่องความปลอดภัยทางเพศให้กับประชาชน เพราะหากพิจารณาเปรียบเทียบกรณีของผู้ถูกสั่งยิงเป้าตามอำนาจพิเศษสมัยรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์กับสมัยรัฐบาลจอมพลถนอมแล้ว จอมพลสฤษดิ์จะใช้อำนาจมาตรา 17 มุ่งเน้นในการปราบคอมมิวนิสต์ คดีกบฏ และคดียาเสพติดเสียมากกว่า ขณะที่จอมพลถนอมใช้อำนาจนี้ในการมุ่งแก้ไขปัญหายาเสพติดอาชญากรรมทางเพศ ซึ่งการที่จอมพลถนอมเลือกที่จะใช้ความรุนแรงในการปราบปรามก็เพื่อแสดงออกให้สังคมเห็นว่า รัฐบาลของตนเอาใจใส่ต่อสิ่งที่จอมพลสฤษดิ์ละเลย ประกอบกับช่วงเวลานั้นในสังคมไทยมีสถิติการก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศสูงมากและมีการบีบบังคับโดยใช้ความรุนแรงยิ่งกว่าเดิม โดยเฉพาะกรณีที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชน (ปราโมทย์ สุนตินคม, 2516) บางคดีแม้กระทั่งผู้หญิงด้วยกันก็ยังร่วมกับผู้ชายก่อเหตุอาชญากรรม เช่นกรณีที่นางนภาพัณธ์ใช้อุปายาลอกหลวงนางสาวเพ็ชรอายุ 23 ปี คนรับใช้ของตนให้ไปนวดนายพิมล ผู้เป็นสามีแล้วพุดช่มชู้ให้นางสาวเพ็ชร์ยอมถูกล่วงละเมิดทางเพศ ถ้าไม่ทำตามที่สั่งก็จะฆ่าให้ตาย โดยให้เธอจับอวัยวะเพศของนายพิมลรูตขึ้นลง ทั้งสองฝ่ายเมียยังใช้มือจับเต้านมของนางสาวเพ็ชร และนายพิมลได้ช่มขึ้นกระทำการชำเราเธอจนสำเร็จความใคร่รวม 5 ครั้ง โดยนางนภาพัณธ์ช่วยจับกดให้นางสาวเพ็ชร์นอนลงและปลดเปลื้องเสื้อผ้า ผ่าถุง และกางเกงใน พร้อมจับขาถ่างออกทั้งสองข้าง เหตุเกิดที่อำเภอภาชีเจริญ จังหวัดธนบุรี (เนติบัณฑิตยสภา, 2510, น. 196-205) รวมถึงกรณีที่เป็นไปในลักษณะของการโทรมหญิง โดยมีผู้ร่วมก่อเหตุล่วงละเมิดทางเพศกันหลายคน อีกทั้งยังมีการนำเสนอข่าวอาชญากรรมทางเพศที่โหดร้ายทารุณตามหน้าสื่อสิ่งพิมพ์เป็นจำนวนมาก เช่น คดีฆาตกรรมนางสาวสุภาพรรณ รัตนทะยาะบรรณารักษ์แห่งหอสมุดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งถูกชิงตัวไปจากชายคนรักที่เป็น

หนุ่มนักเรียนนอก คือ นายสุชาติ วงศ์นาวิน แล้วเธอได้ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ใช้ของมีคมกรีดบริเวณอวัยวะเพศ รัศคอก ก่อนจะสังหารด้วยปืนและทิ้งศพเปล่าเปลือยไว้ใกล้ ๆ อ่างเก็บน้ำบางพระ เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2512 ผู้ก่อเหตุ คือ นายธวัช สุขากุล เจ้าของฉายา “เปี้ยกเฉลิมไทย” และนายสมศักดิ์ ปาทาน ซึ่งหลังก่อเหตุยังหลบหนีการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจไปอีกหลายสัปดาห์ (“รายละเอียด ‘สมศักดิ์’ ฆาตกรฆ่าเปลือย,” 2512, น. 1, 16) คดีลักษณะนี้ทำให้คนในสังคมไทยวิตกกังวลถึงความปลอดภัยในชีวิต การปรากฏข่าวอาชญากรรมทางเพศบนหน้าหนังสือพิมพ์ยังส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของรัฐบาลที่ไม่สามารถจัดระเบียบให้สังคมมีความสงบเรียบร้อยได้ ดังนั้น จอมพลถนอมจึงต้องหาวิธีและมาตรการที่จะจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศให้เด็ดขาดยิ่งขึ้น นำไปสู่การที่รัฐบาลใช้กฎหมายพิเศษเข้ามาแก้ไขปัญหาโดยสั่งให้ประหารชีวิตผู้ก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศจนเหยื่อถึงแก่ความตาย เพราะมองว่าหากใช้กระบวนการยุติธรรม นอกจากจะมีขั้นตอนที่ล่าช้าก็ยังทำให้ผู้ก่อเหตุอาจรอดพ้นโทษประหารชีวิต รวมถึงการที่สื่อสิ่งพิมพ์นำเสนอข่าวอาชญากรรมทางเพศที่รุนแรงยังสร้างความรู้สึกโกรธแค้นอาชญากรในหมู่ประชาชน จนทำให้เห็นด้วยถ้ารัฐบาลจะใช้กฎหมายพิเศษปราบปราม อีกทั้งด้วยความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจท่ามกลางการสร้าง ความเจริญทางวัตถุอย่างรวดเร็วได้ก่อให้เกิดแหล่งเสื่อมโทรมหรือสลัมขึ้นหลายแห่ง ซึ่งกลายเป็นพื้นที่อาชญากรรมทางเพศ (“อาชญากรรม: ตาต่อตา ฟันต่อฟัน,” 2515, น. 10-11) ขอนาสนใจ คือ ภายหลังจากที่รัฐบาลจอมพลถนอมอนุญาตให้กองกำลังทหารอเมริกันเข้ามาตั้งฐานทัพ และเมื่อเกิดเหตุล่วงละเมิดทางเพศที่ทหารอเมริกันก่อขึ้นแล้วทางการไทยไม่ถือเป็นความผิด ผู้วิจัยมองว่า สิ่งนี้ได้ส่งทอดอิทธิพลมายังคนไทยจนกล้าที่จะก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศมากขึ้น

ในด้านภาพลักษณ์ของจอมพลถนอมก็มีความแตกต่างจากภาพลักษณ์ของจอมพลสฤษดิ์ ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า จอมพลสฤษดิ์มีลักษณะความเป็นผู้นำแบบนักเลง รวมถึงเป็นนักรักตัวผู้ประกอบกิจกรรมทางเพศกับหญิงสาวจำนวนมากจึงมิได้มองว่า การแก้ไขปัญหาอาชญากรรมทางเพศจำเป็นต้องใช้มาตรการที่รุนแรง ยิ่งถ้าเป็นเรื่องเพศในพื้นที่ส่วนตัวก็แทบจะไม่ถือเป็นปัญหาอะไรเลย เมื่อเกิดคดีอาชญากรรมทางเพศก็ได้มุ่งเน้นที่จะต้องลงโทษอย่างรุนแรงและแสดงให้เห็นสาธารณะรับรู้ ขณะที่จอมพลถนอมมีลักษณะความเป็นผู้นำที่ยึดโยงกับศีลธรรมอันดี เนื่องจากมีบุคลิกส่วนตัวสุภาพเรียบร้อย จนถูกมองเป็นคน “หิม” และมีภาพความซื่อสัตย์สุจริตจนได้รับฉายา “นายกคนซื่อ” ไม่เพียงเท่านั้นจอมพลถนอมยังเป็นผู้เลื่อมใสต่อศาสนาพุทธและนิยมพระเครื่อง (ลัดดา, 2510, น. 596) รวมถึงจอมพลถนอมยังมีความเป็นพ่อในบ้านที่ดูแลลูกในครอบครัวได้ดียิ่งกว่าจอมพลสฤษดิ์ (ทรงสุทายอดมณี, คุณหญิง, 2542) หากจอมพลสฤษดิ์มีภาพลักษณ์ของพ่อที่คอยดูแลประชาชนเสมือนลูกและไม่เคร่งครัดต่อเรื่องพฤติกรรมทางเพศแล้ว จอมพลถนอมก็มีภาพลักษณ์เสมือนเป็นผู้ทรงศีล หรือคนดีตามหลักคิดพุทธศาสนาแบบเถรวาทที่นอกจากจะอบรมสั่งสอนให้ประชาชนอยู่ในศีลธรรม ถ้ายังไม่เชื่อฟังและกระทำผิดก็จำเป็นต้องปราบปรามด้วยวิธีการ

เด็ดขาด เพื่อรักษาสังคมให้สงบสุข โดยเฉพาะมารที่ก่อความไม่ปลอดภัยทางเพศ แนวความคิดเรื่องเพศของจอมพลถนอมยังเป็นไปตามขนบความเชื่อเรื่องเพศแบบวิกตอเรียนที่ว่า เพศสัมพันธ์อันถูกต้องเหมาะสม คือ เพศสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นหลังการแต่งงานและเพื่อก่อให้เกิดทายาทสืบสกุล ส่วนเพศสัมพันธ์แบบอื่นนอกเหนือจากนี้ ถือเป็นความชั่วร้าย ดังเมื่อครั้งที่ยังเป็นรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมในรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ จอมพลถนอมเคยไปให้โอวาทแก่ผู้สำเร็จการศึกษาเป็นนักเรียนนายร้อยทหารบกในงานพิธีประดับยศ มีเนื้อหาข้อหนึ่งที่น่าสนใจ คือ เรื่องการครองเรือน ซึ่งเตือนว่าอย่าชิงสุกก่อนห่าม จงพิจารณาให้รอบคอบ อย่าอาศัยอารมณ์หุนหันเป็นสำคัญ (“ถนอมเผยเคล็ดลับการครองเรือนแก่นร.นายร้อยที่สำเร็จ,” 2505, น. 4, 8)

อีกสิ่งหนึ่งที่ยืนยันว่า รัฐบาลจอมพลถนอมให้ความสนใจต่อการใช้กฎหมายมาจัดการควบคุมและแก้ไขปัญหอาชญากรรมทางเพศ นั่นคือ การออกประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 11 เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2514 ภายหลังการทำการรัฐประหารรัฐบาลตนเอง ซึ่งมีเป้าหมายที่จะแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 และอ้างว่า “โดยที่คณะปฏิวัติมีความปรารถนาจะให้ประชาชนได้รับความสงบสุขและปลอดภัยจากอาชญากรรม ในการนี้ คณะปฏิวัติเห็นว่าอัตราโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดบางประเภทตามประมวลกฎหมายอาญา ยังไม่เพียงพอแก่การป้องกันและปราบปราม สมควรแก้ไขให้สูงขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน” โดยเฉพาะหมวดความผิดเกี่ยวกับเพศ คือ มาตรา 276-286 ให้มีบทบัญญัติเพิ่มการลงโทษรุนแรงขึ้นจากประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 ฉบับเดิม ทั้งเพิ่มโทษจำคุก โทษปรับ และโทษประหารชีวิต ยิ่งกรณีการกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกิน 13 ปี ในมาตรา 277 ถ้าเหยื่อถึงแก่ความตาย ผู้ก่อเหตุจะต้องถูกลงโทษประหารชีวิต ซึ่งกฎหมายฉบับเดิมเคยกำหนดโทษสูงสุดแค่การจำคุกตลอดชีวิต รวมถึงได้กำหนดให้การโทรมหึงหรือโทรมเด็กหญิงมาอยู่ในวรรคสองของมาตรา 276 และมาตรา 277 อันเป็นความผิดฐานกระทำชำเราซึ่งมีบทลงโทษหนัก แตกต่างจากกฎหมายฉบับเดิมซึ่งกำหนดไว้เฉพาะในมาตรา 281 (ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 11, 2514, น. 6-13) รัฐบาลจอมพลถนอมยังประกาศกฎอัยการศึกและใช้อำนาจมาตรา 17 สั่งประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าผู้ก่อเหตุอาชญากรรมกลางแจ้งต่อหน้าชุมนุมชน (“ถนอมว่าอาจสั่งยิงเป้าอาชญากรคดีร้ายแรง,” 2514) ดังคดีแรกสุดที่ได้สั่งยิงเป้า คือ คดีที่นายเทพหรือนายสมศักดิ์ ขวัญแก้ว ผู้ยึดอาชีพนับแมงดาหรือชายผู้ควบคุมดูแลสำนักหญิงโสเภณีได้ฆาตกรรมชิงทรัพย์นางสาวอากาศโทชาวสหรัฐ ชื่อ แฮร์รี เอ็ม ฟังก์ ที่อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี จึงได้รับโทษประหาร โดยคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติที่ 2/2514 เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2514 โดยให้สารวัตรทหารเรือทำหน้าที่เพชฌฆาตจนกลายเป็นข่าวครึกโครม (“ใช้อำนาจหัวหน้าคณะปฏิวัติประหารในบริเวณที่เกิดเหตุ,” 2514) ภายหลังการยิงเป้าครั้งนี้ได้มีการกล่าวขวัญถึงการใช้อำนาจเด็ดขาดของรัฐบาลจอมพลถนอมอย่างมาก เจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่น ๆ เห็นด้วยกับวิธีการ

ของรัฐบาล ทั้งยังเสนอให้รัฐบาลลงโทษผู้ต้องหาฆ่าคนตายในลักษณะนี้อีก (“ตำรวจเสนอหัวหน้าคณะปฏิวัติลงโทษผู้ต้องหาฆ่าคนตาย,” 2514) ส่วนในแวดวงสื่อสิ่งพิมพ์ก็เขียนถึงรัฐบาลในแนวทางที่ดี เช่น หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมชแห่งหนังสือพิมพ์ *สยามรัฐ* ซึ่งมักจะวิจารณ์รัฐบาลจอมพลถนอมเสมอ ๆ กล่าวว่าหลังการสังเวยผู้กระทำความผิดกลางแจ้งต่อหน้าชุมชนดูเหมือนเหตุอาชญากรรมลดลงอย่างผิดสังเกต หรือหนังสือพิมพ์ฉบับอื่น ๆ ก็กล่าวว่า ต่อไปผู้กระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์เขย่าขวัญคงจะต้องเช็ดขยาดและเกรงกลัวอำนาจเด็ดขาดของรัฐบาล จนไม่กล้าประพฤติดนชั่วร้ายเป็นภัยสังคม (คึกฤทธิ์ ปราโมช, หม่อมราชวงศ์, 2514, น. 5; หลวง กลางกรุง, 2514) ตลอดช่วงปี พ.ศ. 2515 รัฐบาลจอมพลถนอมยังสั่งประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าผู้ก่อเหตุอาชญากรรมอีกหลายกรณี ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคดีอาชญากรรมทางเพศและมักเป็นคดีที่เด็กหญิงถูกล่วงละเมิดทางเพศแล้วฆาตกรรมจนถึงแก่ชีวิต รวมถึงกรณีอื่นๆ อันได้แก่ ประหารชีวิตนายเสน่ห์ อ่อนแก้ว ตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติที่ 2/2515 เนื่องจากข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงวาริอายุ 10 ปี ด้วยความโหดร้ายทารุณจนถึงแก่ความตายที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ประหารชีวิตนายอำนวย ศรีชม ตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติที่ 32/2515 เนื่องจากข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงสายทอง อายุ 6 ปี ด้วยความโหดร้ายทารุณจนถึงแก่ความตายที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ประหารชีวิตนายสมชาย ธรรมวัฒน์ ตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติที่ 37/2515 เนื่องจากข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงผวยทอง อายุ 11 ปี ด้วยความโหดร้ายทารุณจนถึงแก่ความตายที่อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี ประหารชีวิตนายชูหรือจันทึก ภักดี ผู้ต้องหาที่ 1 และนายไส้ออก หรือน้อย ชื่นบุญ ผู้ต้องหาที่ 2 ตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติที่ 41/2515 เนื่องจากร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงปานทิพย์ อายุ 8 ปี ด้วยความโหดร้ายทารุณที่จังหวัดสมุทรปราการ แต่โชคที่เด็กหญิงปานทิพย์รอดชีวิตมาได้ ประหารชีวิตนายเล็ก ต้มบัวทอง ตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติที่ 46/2515 เนื่องจากข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงเฉลียว อายุ 7 ปี ก่อนจะฆ่าบีบคอและอำพรางคดีด้วยการลากศพลงคูน้ำ เหตุเกิดที่อำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร ประหารชีวิตนายนิคม ชัยนนท์ ตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติที่ 47/2515 ในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงรัชนีอายุ 9 ปี แล้วใช้ไม้เหลี่ยมทุบตีศีรษะของเหยื่อจนถึงแก่ความตาย เหตุเกิดที่อำเภอวังชัน จังหวัดแพร่ ประหารชีวิตนายสมใจ กลิ่นบุหงา ตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติที่ 48/2515 ในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงพิน อายุ 12 ปี และฆาตกรรมที่อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ ประหารชีวิตนายรำเหม หมดชาย หรือสมศักดิ์ ดอกจิกน้อย ตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติที่ 49/2515 ในคดีข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่าหญิงแม่ลูกอ่อนตายพร้อมทั้งลูกน้อยอายุเพียงแค่ 2 ปี ที่จังหวัดกระบี่ ประหารชีวิตนายดี วันดี และนายสัน หรือสายันท์ ห้วยใหญ่ ตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติที่ 51/2515 ในคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงสมปองอายุ 13 ปี แล้วจับไปกตัญจนถึงแก่ความตายที่บางละมุง จังหวัดชลบุรี ประหารชีวิต นายทอง อ้อจันทึก และนายจระยาจันทึก หรือเสือทองและเสือจระ ตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติที่ 57/2515 ในคดีปล้นฆ่าและ

ชมชื่นที่จังหวัดนครราชสีมา รวมถึงประหารชีวิตนายพิชาญ คำแหง และนายสุธน สุขเจริญ ตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติที่ 61/2515 ในคดีฆาตกรรมนายสมนึกและนุศร่านางสาวศิริพร ไปรุมโทรมชมชื่น เหตุเกิดที่หาดทรายชายทะเลบริเวณแหลมสมิหลา เขื่อนทั้งสองเป็นข้าราชการครูชายและครูหญิงที่วิทยาลัยเทคนิคภาคใต้ ทั้งสองยังเป็นคู่รักกัน (ปราโมทย์ สุนิคม, 2516) คำสั่งของคณะปฏิวัติมักเริ่มต้นว่า “ด้วยปรากฏหลักฐานเป็นที่แน่ชัด” ต่อจากนั้นจะบรรยายถึงการกระทำความผิดที่เป็นอาชญากรรมทางเพศผ่านน้ำเสียงที่บ่งชี้ถึงพฤติกรรมชั่วร้ายจนเกินกว่าจะละเว้นโทษประหารชีวิตได้ รวมถึงบรรยายสภาพศพและเรือนร่างที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศอย่างน่าเวทนา เมื่อประกาศคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติแล้วก็มักจะมีการประหารชีวิตทันทีภายในวันรุ่งขึ้น น่าสนใจว่า เหตุของผู้ออกเหตุอาชญากรรมทางเพศที่รัฐบาลจอมพลถนอมสั่งประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า ส่วนใหญ่จะเป็นเด็กหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศแล้วฆาตกรรมจนถึงแก่ชีวิต ซึ่งตามหลักอาชญาวิทยาถือเป็นเหยื่อที่จูงใจให้เกิดอาชญากรรม และเหยื่อที่กระตุ้นท้าทายให้เกิดอาชญากรรม (สุดสงวน สุธีสร, 2543; Schafer, 1977)

ปรีดี หงษ์สดัน (2558, น. 70-72) อธิบายถึงความเป็นรัฐนาฏกรรม (theatre state) ผ่านการใช้รัฐธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร มาตรา 17 ในสมัยรัฐบาลจอมพลถนอม ช่วงทศวรรษ 2510 ที่ให้อำนาจนายกรัฐมนตรีในการตัดสินสั่งประหารชีวิตนักโทษที่เห็นว่าเป็นมารในสังคมไทย โดยถือเป็นวัฒนธรรมเชือดไก่ให้ลิงดูแล้วอาศัยการเผยแพร่สู่สายตาสังคมด้วยเทคโนโลยีของหนังสือพิมพ์ ปรีดีเสนอว่า การอ่านหนังสือพิมพ์ไม่ได้เป็นเพียงการรับรู้ข่าวสารแบบทางเดียวเท่านั้น แต่ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ย่อมจะร่วมเข้าไปอยู่ในเรื่องเล่าทั้งตัวบทและภาพถ่ายด้วย เมื่อสื่อสิ่งพิมพ์สามารถครอบคลุมคนเป็นจำนวนมาก จึงทำให้วัฒนธรรมเชือดไก่ให้ลิงดูดำรงอยู่ได้ อีกประเด็นที่ปรีดีให้ความสำคัญในฐานะสิ่งที่ทำให้วัฒนธรรมเชือดไก่ให้ลิงดูสมบูรณ์ครบถ้วนคือ การแสดงภาพที่ผู้ออกเหตุอาชญากรรมรู้สึกสำนึกผิดและได้ขอขมา หรือขออโหสิต่อพ่อแม่หรือญาติของเหยื่อก่อนจะรับโทษประหารไปสู่สายตาสาธารณะ ซึ่งถึงแม้สังคมจะให้อภัยหรืออโหสิให้ ทว่าสุดท้ายผู้ออกเหตุก็ต้องถูกยิงเป้าให้ตายตกไปตามเหยื่ออยู่ดี เพียงแต่ภาพการให้อภัยที่ถูกนำเสนอและเผยแพร่นั้นก็เพื่อยืนยันความเป็นพุทธแบบเถรวาทในสังคมไทยที่เน้นย้ำถึงการให้อภัยในฐานะพระคุณในรัฐนาฏกรรมที่วัฒนธรรมเชือดไก่ให้ลิงดูทำงานได้เป็นอย่างดีและทรงพลัง (ปรีดี หงษ์สดัน, 2558, น. 91-95) วัฒนธรรมเชือดไก่ให้ลิงดูยังเชื่อมโยงกับการทำให้อาชญากรรมทางเพศกลายเป็นเรื่องราวสาธารณะ การที่รัฐบาลจอมพลถนอมใช้อำนาจมาตรา 17 สั่งประหารชีวิตผู้ออกเหตุอาชญากรรมทางเพศในพื้นที่โล่งแจ้ง ไม่เพียงสร้างความหวาดกลัวและสั่นสะเทือนอารมณ์ให้กับประชาชนที่มัลล่อมวงมุงดู จนเกิดสำนึกว่าจะไม่กระทำความผิดแบบนี้ เท่านั้น เรื่องราวและภาพในการประหารชีวิต รวมถึงเบื้องหลังคดีอาชญากรรมทางเพศยังถูกสื่อสิ่งพิมพ์นำเสนอสู่สายตาสาธารณะอย่างกว้างขวาง การที่อาชญากรรมทางเพศกลายเป็นเรื่องราวสาธารณะย่อมจะ

ได้รับความสนใจและถกเถียงกัน จนเกิดค่านิยมทางศีลธรรมขึ้นมาในสังคมไทย อย่างน้อยที่สุด ทำให้ประชาชนตระหนักถึงเส้นแบ่งระหว่างความเป็นส่วนตัวและความเป็นสาธารณะ เพราะเมื่ออาชญากรรมทางเพศถูกจำกัดอยู่ในพื้นที่ส่วนตัว ประชาชนก็ปล่อยปละละเลยไม่ได้คิดว่า จะต้องเอาใจใส่ แต่เมื่อมีการนำเรื่องอาชญากรรมทางเพศมาสู่ความเป็นสาธารณะก็สร้างประเด็น ความคิดเห็นที่หลากหลายขึ้นในหมู่ประชาชน ความน่าสนใจ คือ เมื่อมีคำสั่งของคณะปฏิวัติ ตามอำนาจมาตรา 17 ให้ประหารชีวิตผู้ก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศแล้ว นักข่าวจะติดตามขุดคุ้ย เบื้องหลังคดีเหล่านี้มานำเสนอผ่านหนังสือสิ่งพิมพ์พร้อมลงภาพประกอบเผยให้เห็นใบหน้า ทั้งผู้ก่อเหตุและเหยื่ออย่างชัดเจน ที่สำคัญ คือ ลงภาพการยิงเป้าเพื่อส่งต่อความหวาดกลัวไปสู่ สายตาสาธารณะ ปรีดี หงษ์สดัน (2558, น. 73-74) มองว่า การปราบปรามอาชญากรรมในช่วง ทศวรรษ 2510 คือ การทำลายผู้ถูกกล่าวหาว่าก่อเหตุในพื้นที่สาธารณะโดยเผยแพร่เรื่องราว ในทำนองที่ไม่ควรเอาเป็นแบบอย่างด้วยเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน ดังนั้น สื่อสารมวลชนจึง กลายเป็นเหมือนแดนประหารอีกรูปแบบหนึ่ง ภาพถ่ายในหนังสือพิมพ์จึงมีลักษณะมุมมอง การเห็นของผู้อ่านเป็นไปในลักษณะเดียวกันกับเพศฆาต ซึ่งทำให้การรับรู้ของผู้อ่านที่เห็นภาพ เป็นเสมือนเพศฆาตที่กำลังร่วมลงโทษสังหารผู้กระทำผิดด้วย โดยมองว่าคนเหล่านี้คือศัตรู ของสังคมไทย และวิธีจะจำกัดศัตรูให้สิ้นซากก็คือ การทำลายพวกเขาในพื้นที่สาธารณะ เพื่อมิให้ใครเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ในกรณีของการสังหารผู้ก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศก็ เช่นเดียวกัน มีการรายงานข่าวโดยบรรยายบรรยากาศการยิงเป้าอย่างละเอียดและรายงานถึง เสียงกันต่าด้วยความเกลียดชังต่อผู้ก่อเหตุที่รุนแรงกว่าคดียาตรากรรมทั่วไป เช่น การนำเสนอ ข่าวการยิงเป้า นายเสน่ห์ อ่อนแก้ว ตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติที่ 2/2515 ซึ่งได้ก่อเหตุข่มขืน และฆาตกรรมเด็กหญิงวาริ นอกเหนือจากรายงานบรรยากาศในลานประหารแล้ว นักข่าวยังนำ เรื่องราวที่พวกเขาได้สนทนากับเพศฆาตผู้ประหารชีวิตนายเสน่ห์คือ นายมัย จุ้ยเจริญ มาเผยแพร่ผ่านหน้าหนังสือพิมพ์ ซึ่งนายมัยกล่าวว่า นับแต่เขายิงเป้านักโทษมานับร้อยราย ยังไม่เคยเจอใครที่มีจิตใจอำมหิตเท่ากับนายเสน่ห์มาก่อนเลย เพราะโจรปล้นฆ่ารายอื่น เมื่อพระภิกษุมานาเทศนาให้ฟังก่อนเข้าสู่หลักประหารก็จะนั่งพนมมือไหว้รับฟังอย่างนอบน้อม แต่นายเสน่ห์กลับตะโกนว่า “กูไม่ฟังเทศน์ กูบวชเรียนมาแล้ว ไม่ต้องฟังเทศน์ก็ได้ เอากูไปยิงเลย !” รวมถึงตอนเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ถามว่ารู้สึกอย่างไรบ้าง นายเสน่ห์ก็ตอบ “ผมไม่กลัว ผมรู้สึกเฉย ๆ จะทำกันยังไงก็เป็นเรื่องของเขา” พร้อมกับยิ้มระรื่น เมื่อถามว่าจะบริจาคดวงตาเพื่อช่วยเหลือ คนพิการหรือไม่ นายเสน่ห์ตอบว่า “กูไม่ให้ กูไม่ให้ใครทั้งนั้น” (“ประหารในคุกบางขวางเช้าวันนี้,” 2515, น. 1, 16) การที่สื่อสิ่งพิมพ์นำเสนอข่าวแสดงถึงความเลวร้ายของผู้ก่อเหตุอาชญากรรม ทางเพศก็เพื่อตอกย้ำให้สายตาสาธารณะเห็นพ้องกันว่า อาชญากรรมสมควรแล้วที่จะต้องถูก ลงโทษประหารชีวิตตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติ สื่อสิ่งพิมพ์จึงช่วยสร้างความชอบธรรมให้กับ การใช้อำนาจพิเศษของรัฐบาลมากยิ่งขึ้นและเผยแพร่ความรู้สึกโกรธแค้นต่อผู้ก่อเหตุไปยัง ประชาชน จนเกิดอารมณ์ร่วมกันว่า การประหารผู้ก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศเป็นสิ่งที่เหมาะสม

เพราะเป็นการปราบมารและชำระไว้ซึ่งศีลธรรมอันดีของสังคมไทย เนื่องจากผู้ก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศได้ก่อให้เกิดบรรยากาศของความอันตรายต่อชีวิตประชาชนและทำลายประเทศชาติ ดังนั้น การใช้ภาษาในสื่อสิ่งพิมพ์ที่ทำให้อาชญากรกลายเป็นผู้ร้ายจึงมีลักษณะของการนำเสนอความเป็นอารมณ์ของตัวบทที่จะก่อให้เกิดผลต่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่าน ซึ่งถือเป็นอารมณ์ของความรักชาติและจะกลายเป็นเงื่อนไขของความเกลียดชังได้ กล่าวคือ เมื่อเกิดความรู้สึกรักชาติก็จะต้องแสดงออกด้วยความเกลียดชังอย่างรุนแรงต่อผู้ที่จะมาทำลายชาติ สอดคล้องกับแนวคิดที่ซารา อาห์เหม็ด (Sara Ahmed) เสนอไว้ (Ahmed, 2004, p. 191)

นอกเหนือจากการสร้างภาพลักษณ์ความเป็นคนดีหรือผู้ทรงศีลที่จะมาปราบมารร้ายของจอมพลถนอมแล้ว เหตุใดรัฐบาลนี้จึงเลือกที่จะสังหารชีวิตด้วยการยิงเป้าผู้ก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศแล้วประจานสู่สายตาสาธารณชน แทนที่จะปล่อยให้ดำเนินไปตามกระบวนการศาลยุติธรรม เพราะแท้จริงแล้วปัญหาอาชญากรรมทางเพศก็ไม่ได้กระทบกระเทือนต่ออำนาจเผด็จการของรัฐบาลจอมพลถนอมเลย ผู้วิจัยมองว่า เพราะได้เกิดเหตุอาชญากรรมทางเพศที่รุนแรงและวิบัติถาวร อีกทั้งอาชญากรยังมีความหาญกล้าจะก่อเหตุในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น อย่างไรก็ตาม อีกประเด็นที่น่าสนใจคือ ภายหลังจากการรัฐประหาร พ.ศ. 2514 เมื่อรัฐบาลจอมพลถนอมไม่สามารถจัดการบริหารประเทศได้อย่างราบรื่นและถูกรุมวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนักจากหลายฝ่ายจึงพยายามเบนความสนใจของสังคมและสาธารณชนให้ไปมุ่งจับจ้องอยู่กับภาพลักษณ์ของการปราบปรามอาชญากรรมทางเพศอย่างเด็ดขาดแทน เพื่อสร้างความสะเทือนขวัญและความน่าหวาดกลัวในสังคม จอมพลถนอมจึงมีภาพลักษณ์ของคนดีหรือผู้ทรงศีลธรรม แต่ก็มอบการลงทัณฑ์ต่อร่างกายอย่างรุนแรงให้กับผู้ที่กระทำล่วงละเมิดต่อธรรมชาติเช่นกัน สอดคล้องกับวิธีการลงโทษทางอาญาในยุคก่อนสมัยใหม่หรือยุคจารีตของไทยที่มีรากฐานแนวคิดมาจากคติความเชื่อของพราหมณ์และพุทธ ซึ่งการลงโทษมิได้เป็นเพียงเครื่องมือใช้จัดระเบียบสังคมเท่านั้น แต่เป็นการจัดระเบียบให้คนอยู่ในทำนองคลองธรรม การใช้อำนาจลงโทษผู้กระทำผิดต่อธรรมชาติจึงเป็นหน้าที่ของผู้ปกครองรัฐ และมีบทลงโทษค่อนข้างจะรุนแรงต่อร่างกายมากกว่าการควบคุมขัดเกลา เพราะเป็นไปเพื่อแก้แค้นหรือตอบแทนให้สาสมกับความผิดที่ได้กระทำ ดังกล่าวแล้วว่า ในสมัยรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ เมื่อชนชั้นกลางก่อเหตุล่วงละเมิดทางเพศก็มักจะได้รับคำสอนปรน ยิ่งหากเป็นผู้มีความรู้ความสามารถก็จะไม่ถูกตีตราให้มีความผิดหรือกลายเป็นผู้มีจิตใจวิปริตเลย ส่วนชนชั้นล่างหรือกลุ่มคนชายขอบถึงแม้จะถูกตีตราให้กลายเป็นผู้มีจิตใจวิปริต แต่ก็ยังมีได้ส่งลงโทษรุนแรงถึงขั้นประหารชีวิตครั้นในสมัยรัฐบาลจอมพลถนอม แม้ผู้ก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศที่ถูกสั่งให้ประหารด้วยการยิงเป้าส่วนใหญ่จะเป็นชนชั้นล่าง ไม่ใช่ชนชั้นกลางเสียทีเดียว แต่หากจะชี้ชัดว่า จอมพลถนอมสั่งยิงเป้าเฉพาะแค่ชนชั้นล่างจนเข้าทำนอง “ชนชั้นกลางปล่อยวาง ชนชั้นล่างยิงเป้า” ก็คงจะไม่ถูกต้อง เพราะในหลายกรณี จอมพลถนอมได้สั่งยิงเป้าผู้ก่อเหตุที่เป็นชนชั้นกลางด้วย

ตัวอย่างที่ชัดเจนคือกรณีของนายพิชาญ คำแหง และนายสุรณ สุขเจริญ ที่ถูกยิงเป้าตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิวัติที่ 61/2515 ผู้ก่อเหตุเป็นถึงเป็นบุตรชายผู้มั่งคั่งของจังหวัด ซึ่งถือว่าเป็นชนชั้นกลาง อย่างไรก็ตามก็ยังมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลจอมพลถนอมจากสื่อสิ่งพิมพ์อีกว่า รัฐบาลมีโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติดทางเพศในระยะยาว เพราะการแก้ปัญหาโดยออกคำสั่งประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าผู้กระทำความผิดหรือผ่อนปรนการปราบปรามการค้าบริการทางเพศเพื่อทำตนเป็นขี้ขลาดใจหยาบโลนนั้นเป็นเพียงการแก้ปัญหาในระยะสั้นและไม่มีทางที่จะทำให้ปัญหาหมดสิ้นไปได้ แต่จะยังมีตัวตายตัวแทนของผู้ก่อเหตุเกิดขึ้นมาอีกเรื่อย ๆ (สุรัชย เศรษฐกิจโก, 2515) ขณะที่ข้อเขียนในวารสาร สังคมศาสตร์ปริทัศน์ ตั้งข้อสังเกตว่าการประกาศใช้กฎหมายการศึกษาของรัฐบาลจอมพลถนอมน่าจะเป็นการปฏิบัติเพื่อปราบโจร เพราะคณะปฏิวัติใช้อำนาจเด็ดขาดสั่งประหารชีวิตผู้กระทำความผิด โดยไม่ผ่านกระบวนการพิจารณาทางศาล ซึ่งการกระทำเช่นนี้แม้จะเป็นไปโดยเจตนาดีของคณะปฏิวัติที่มุ่งกำจัดภัยสังคมให้ลดน้อยลง แต่ก็น่าเสียดายที่อัตราการเกิดอาชญากรรมทางเพศกลับดูจะมีแนวโน้มรุนแรงยิ่งขึ้นกว่าเดิม แม้ผลของการใช้อำนาจเด็ดขาดจะก่อความสั่นสะเทือนอารมณ์ให้การกระทำผิดมีอัตราลดลงบ้าง หากก็ถือเป็นการแก้ที่ปลายเหตุ เพราะเรื่องราวของปัญหายาเสพติดและผู้กระทำความผิดได้ถูกนำเสนออย่างแพร่หลายผ่านหน้าสื่อสิ่งพิมพ์ จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันในสังคมไทย การจะแก้ไขปัญหาน่าจะพิจารณาจากสภาพแวดล้อมที่เป็นส่วนประกอบทำให้คนก่อเหตุ เช่นกรณีนี้ในกรุงเทพมหานครมีแหล่งเสื่อมโทรมจำนวนมากซึ่งเป็นปัจจัยก่อให้เกิดเหตุ ดังนั้นต่อการปราบปรามเด็ดขาดอย่างไร แต่ถ้าไม่แก้ไขปัญหาคาต้นเหตุแล้ว อาชญากรรมทางเพศก็จะมีวันหมดสิ้นไม่ได้ (“อาชญากรรม: ตาต่อตา ฟันต่อฟัน,” 2515, น. 10-11) ทว่านอกจากรัฐบาลจอมพลถนอมจะไม่ยอมลดการใช้อำนาจกฎหมายพิเศษแล้ว พอเดือนธันวาคม พ.ศ. 2515 ยังประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 299 เพื่อจะเข้าแทรกแซงอำนาจตุลาการในการพิจารณาคดีต่าง ๆ ของศาลและผู้พิพากษาอีกด้วย (“ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 299,” 2515, น. 12-27) ซึ่งได้รับการประท้วงต่อต้านจากขบวนการนิสิตนักศึกษาอย่างหนัก แม้รัฐบาลจอมพลถนอมจะใช้อำนาจตามมาตรา 17 ในการแก้ไขปัญหายาเสพติดทางเพศอย่างเด็ดขาด ซึ่งเป็นการสร้างภาพลักษณ์ของผู้รักษาความสงบเรียบร้อยให้กับสังคมไทยและผู้ผดุงไว้ซึ่งศีลธรรมอันดี รวมถึงในฐานะคนดีหรือผู้ทรงศีลที่จะต้องปราบมารชั่วร้ายจนก่อให้เกิดความนิยมชมชอบรัฐบาลในหมู่ประชาชนจำนวนมากไม่น้อย แต่ท้ายสุด เมื่อสื่อสิ่งพิมพ์ได้ขุดคุ้ยปัญหาคอร์รัปชันของรัฐบาลจอมพลถนอมให้กลายเป็นเรื่องราวสาธารณะและวิพากษ์วิจารณ์การใช้อำนาจเผด็จการจึงส่งอิทธิพลในการปลุกจิตสำนึกเรื่องประชาธิปไตยในหมู่นักศึกษาและประชาชนให้ เริ่มทวีความเข้มข้นมากยิ่งขึ้น กระทั่งนำไปสู่เหตุการณ์ชุมนุมขับไล่จอมพลถนอม และคณะออกจากตำแหน่งในวันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516

4. อภิปรายและบทสรุป

ช่วงที่รัฐบาลเผด็จการทหารทั้งรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ และรัฐบาลจอมพลถนอม กิตติขจร ได้เข้ามาปกครองประเทศระหว่าง พ.ศ. 2500-2516 แม้จะมีจุดมุ่งหมายที่สร้างภาพลักษณ์ความเป็นสมัยใหม่ให้กับประเทศไทย ซึ่งได้แสดงออกผ่านการพัฒนาประเทศให้ทันสมัยด้วยการสร้างสาธารณูปโภคต่าง ๆ และการพัฒนาเศรษฐกิจแบบอุตสาหกรรม จนทำให้ความสมัยใหม่ไปมุ่งเน้นอยู่ที่ความเจริญทางวัตถุ แต่ในส่วนของความเป็นสมัยใหม่ที่เป็นกระบวนการสร้างกฎเกณฑ์หรือระเบียบวินัย เพื่อกำกับควบคุมคนในสังคมให้อยู่ในบรรทัดฐานเดียวกัน โดยเฉพาะการจัดการปัญหาอาชญากรรม ซึ่งจะต้องมุ่งเน้นแก้ไขฟื้นฟูมากกว่าการลงโทษอย่างรุนแรงนั้นกลับไม่สามารถปฏิบัติได้จริงเลย ทั้งนี้เพราะการก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งผู้นำของรัฐบาลเผด็จการทหารมิได้มาโดยระบอบที่ชอบธรรม อำนาจที่ได้มาจึงยึดโยงอยู่กับความไม่ไว้วางใจ ด้วยเหตุนี้ทำให้ต้องมีการสร้างเครือข่ายและกลุ่มคนของตนเองที่ไว้วางใจได้ รวมถึงต้องใช้อำนาจเด็ดขาดอย่างเต็มที่ เพื่อควบคุมสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคมที่ตนกำลังปกครองอยู่ ทั้งรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ และรัฐบาลจอมพลถนอม อาศัยการกลับไปใช้วิธีปกครองทางการเมืองแบบยุคก่อนสมัยใหม่หรือยุคจารีต โดยนำเอาระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาดัดแปลงแล้วสร้างเป็นระบอบประชาธิปไตยแบบไทย ภาพลักษณ์ความเป็นสมัยใหม่ของรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ และรัฐบาลจอมพลถนอม ที่นำเสนอสู่สายตาสาธารณะจึงเป็นความสมัยใหม่ที่ปลอมแปลงมาใช้ปฏิบัติการเฉพาะกับสังคมไทยภายใต้ระบอบเผด็จการทหาร คงไม่แปลกที่จอมพลสฤษดิ์ และจอมพลถนอมได้บังคับใช้กฎหมายพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นมาตรา 17 แห่งธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักรที่กำหนดให้นายกรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งดำเนินการตามความเห็นสมควรต่อบ้านเมือง กฎอัยการศึก และคำสั่งคณะปฏิวัติมาดำเนินนโยบายจัดระเบียบสังคม โดยเฉพาะการจัดการปัญหาอาชญากรรม การใช้อำนาจมาตรา 17 สั่งประหารชีวิตด้วยการยิงเป้ากลางแจ้งต่อหน้าชุมชนมีลักษณะของการลงโทษแล้วประจานหรือประณาม ซึ่งถือเป็นวิธีการลงโทษแบบยุคก่อนสมัยใหม่ เพราะหากเป็นรัฐสมัยใหม่แล้วจะมุ่งเน้นดำเนินคดีด้วยกระบวนการยุติธรรมและอบรมบ่มเพาะขัดเกลาผู้กระทำความผิดเสียมากกว่า (Foucault, 1995, pp. 3-31) ในด้านการจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศ แม้ทั้งสองรัฐบาลจะบังคับใช้กฎหมายฉบับเดียวกันในการแก้ไขปัญหาและรักษาความสงบเรียบร้อย แต่ก็มีรายละเอียดและระดับความเข้มข้นที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ยุครัฐบาลจอมพลสฤษดิ์มีการใช้อำนาจพิเศษในการจัดการกับปัญหาอื่น ๆ แบบยุคก่อนสมัยใหม่ เช่น สั่งยิงเป้าผู้ต้องสงสัยว่าเป็นคอมมิวนิสต์ แต่การจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศกลับเป็นข้อยกเว้น เพราะจอมพลสฤษดิ์มุ่งเน้นใช้วิธีแบบที่อาศัยกระบวนการศาลยุติธรรม มีการอบรมบ่มเพาะและสถานฟื้นฟู รวมถึงเน้นการไกล่เกลี่ยรอมชอมโดยเฉพาะหากผู้ก่อเหตุเป็นชนชั้นกลางที่มีความรู้ความสามารถ ขณะที่สมัยรัฐบาลจอมพลถนอม ซึ่งช่วงแรก ๆ พยายามแสดงภาพลักษณ์ความเป็นรัฐบาลที่มีความเป็นสมัยใหม่ โดยให้ความหวังเรื่องจะประกาศใช้รัฐธรรมนูญและปล่อยให้กระบวนการศาลยุติธรรมจัดการกับปัญหาอาชญากรรมทางเพศ หากต่อมากลับเลือกที่จะใช้วิธีแบบยุคจารีต นั่นคือ สั่งประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าแล้วประจาน เพราะมองว่าใน

ยุครัฐบาลของตนได้เกิดเหตุอาชญากรรมทางเพศที่รุนแรงขึ้น ดังปรากฏคดีโทรมหญิงและโทรมเด็กหญิงบ่อยครั้ง ผู้ก่อเหตุจึงถือเป็นมารร้ายและเป็นภัยสังคม รัฐบาลต้องปราบปรามด้วยวิธีการที่เด็ดขาด อย่างไรก็ดี การที่รัฐบาลจอมพลสฤษดิ์และรัฐบาลจอมพลถนอมนำการยิงเป้ากลางแจ้งมาใช้ในช่วงทศวรรษ 2500 และทศวรรษ 2510 ก็เหมือนย้อนไปใช้วิธีการประหารชีวิตต่อหน้าชุมชนในยุคศักดินา เพื่อประจานผู้ถูกประหารและข่มขู่ให้ประชาชนมีความหวาดกลัว รวมทั้งแสดงถึงการลงทัณฑ์เพื่อแก้แค้นมากกว่าการฟื้นฟูแก้ไข ดังนั้น แม้รัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ และรัฐบาลจอมพลถนอม พยายามจะสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของความเป็นรัฐสมัยใหม่ โดยแสดงออกผ่านการจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศในช่วง พ.ศ. 2500-2516 แต่ด้วยวิธีการบังคับใช้กฎหมายกลับย้อนไปเป็นแบบรัฐจารีต การจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศในสังคมไทยจึงมีความอิทธิพลเหลือและไม่สามารถเป็นไปตามแนวทางความเป็นสมัยใหม่ ซึ่งเป็นกระบวนการสร้างระเบียบวินัยเพื่อกำกับควบคุมคนในสังคมให้อยู่ในบรรทัดฐานเดียวกันได้จริง อีกทั้งความเป็นสมัยใหม่ยังหมายถึงการที่บุคคลแสดงตัวตนและท่าทีให้เข้ากับยุคสมัยปัจจุบันและเกิดสำนึกที่แตกหักกับจารีตเดิม (Foucault, 1984, pp. 39-42) แต่ทั้งจอมพลสฤษดิ์ และจอมพลถนอม กลับเลือกที่จะผูกโยงตนเองเข้ากับแนวคิดแบบจารีตของสยามดั้งเดิมแล้วแสดงออกมา นี่คือความเป็นสมัยใหม่แบบไทยหรือที่เรียกว่าเป็นประชาธิปไตยแบบไทย ซึ่งไม่ใช่ความสมัยใหม่อย่างแท้จริง ขณะที่ในแวดวงสื่อสิ่งพิมพ์ก็มีการทำให้อาชญากรรมทางเพศกลายเป็นเรื่องราวสาธารณะและเป็นสินค้าเพื่อตอบสนองการบริโภคของนักอ่าน แต่การนำเสนออาชญากรรมทางเพศของสื่อสิ่งพิมพ์ไทยในช่วงทศวรรษ 2500 และทศวรรษ 2510 กลายเป็นการมุ่งเน้นการประจานทั้งผู้ก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศและเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ กล่าวคือเป็นการล่วงละเมิดเหยื่อซ้ำแล้วซ้ำเล่าบนหน้าสื่อสิ่งพิมพ์ รวมถึงเป็นลานประหารซ้ำอีกหนของผู้ก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศ ซึ่งได้ถูกรัฐบาลเผด็จการทหารสั่งยิงเป้ามาแล้ว ชาวอาชญากรรมทางเพศตามหน้าหนังสือพิมพ์ยังกลายเป็นตัวบทของอารมณ์ ซึ่งได้สร้างอารมณ์ความรู้สึกร่วมกันของคนในสังคม โดยเฉพาะอารมณ์ความรักชาติและกลายเป็นเงื่อนไขของความเกลียดชังผู้ที่ทำลายชาติ เนื่องจากเหตุอาชญากรรมทางเพศถือเป็นการทำลายประเทศชาติ ผู้ก่อเหตุจึงกลายเป็นผู้ที่น่าเกลียดชัง สิ่งนี้ส่งผลให้การจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศด้วยวิธีการรุนแรงของรัฐบาลเผด็จการทหารเป็นที่ยอมรับได้ในหมู่ประชาชน สอดคล้องกับข้อเสนอของเดวิด การ์แลนด์ (Garland, 1991, pp. 189-198) ที่ว่า ความเข้มข้นของการลงโทษมิได้กำหนดเพียงเพื่อผลประโยชน์ของชนชั้นปกครองเท่านั้น แต่ยังถูกกำหนดจากอารมณ์ความรู้สึกและความนึกคิดของคนในสังคมด้วย รวมถึงในสังคมไทยยังมีการประกอบสร้างจินตนาการของประชาชนทำนองที่ว่า ถึงแม้จะไม่อยากให้เกิดเหตุอาชญากรรมทางเพศขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน แต่ก็อยากจะได้ติดตามอ่านเรื่องราวอาชญากรรมทางเพศผ่านหน้าสื่อสิ่งพิมพ์ การศึกษาของผู้วิจัยจึงมีข้อสรุปว่า การจัดการปัญหาอาชญากรรมทางเพศของรัฐบาลเผด็จการทหารทั้งรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ และรัฐบาลจอมพลถนอม ล้วนเป็นไปเพื่อมุ่งเน้นการแสดงออกภาพลักษณ์ที่ดีเสียมากกว่าการจัดระเบียบสังคมให้อยู่ในบรรทัดฐานเดียวกันตามแนวทางความเป็นรัฐสมัยใหม่

เอกสารอ้างอิง/References

- กฎหมายลักษณะอาญา. (1 มิถุนายน ร.ศ. 127 (2451). ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 25. หน้า 260-262. กวดขันหนังสือ-ร้านตัดเสื้อฯ แก่ปัญหาวัยรุ่น/ ตามล่า 'จิ๊กโก๋' ทั่วกรุง. (27 กันยายน 2505). สารเสรี, น. 2.
- กาลานุกรมสยามประเทศไทย 2485-2554. (2555). ชาญวิทย์ เกษตรศิริ (บรรณาธิการ). โพสต์บุ๊กส์. ไกรวัลย์ ชูจิตต์. (2548). คนข่าวเล่าตำนาน. หลักไทรงามพิมพ์.
- ชื่นใจ-ฆ่าเปลือยนักเรียนสาวคลาไคลตามตะครุบได้อีกสอง พบบาดแผลที่ของลับ!. (20 กุมภาพันธ์ 2504). ไทยรัฐฉบับเช้า, น. 1.
- คณะกรรมการบรรณาธิการเกียรติศักดิ์. (2507). จอมพลของคุณหนูๆ ฉบับสมบูรณ์ (พิมพ์ครั้งที่ 2). จักรवालการพิมพ์.
- คึกฤทธิ์ ปราโมช, หม่อมราชวงศ์. (3 ธันวาคม 2514). สยามรัฐ, น. 5.
- จอมพลสฤษดิ์ฯ เหตุรับเป็นนายก. (14 กุมภาพันธ์ 2502). ชาวไทย, น. 1.
- จักรवाल ชาญวงศ์. (2507). ม.17 กับ 11 นักโทษประหาร. โรงพิมพ์ชัยชนะ.
- จับฆาตกรฆ่า น.ร. เปลือยได้แล้ว รองอตร.นำกำลังจับ-ประชุมวิจยคดีด่วน. (21 กุมภาพันธ์ 2504). สยามนิกร, น. 1-2.
- ฉลอง สุนทรวาณิชย์. (2560). จ้าง รัตนะรัต วิทยาศาสตร์นาซี สุพันธุกรรมศาสตร์ และการตอน. ใน มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์, เครือข่ายประวัติศาสตร์ มานุษยวิทยา และสังคมวิทยา ภาคใต้, ฆาตกรรม อาชญากรรม และภาวะนอกกฎหมายในภาคใต้ของไทย: การสมมนาวิชาการระดับชาติ เครือข่ายประวัติศาสตร์ มานุษยวิทยา และสังคมศาสตร์ภาคใต้ ครั้งที่ 3 (น. 1-2). โรงพิมพ์กรีนโซน.
- โฉมหน้าเมืองไทย ในปี 13 โดย ส. วร. (1 มกราคม 2513). ไทยรัฐ, น. 5.
- ชัยอนันต์ สมุทวณิช. (2525). ยังเติร์กกับทหารประชาธิปไตย การวิเคราะห์บทบาททหารในการเมืองไทย. บรรณกิจ.
- ใช้อำนาจหัวหน้าคณะปฏิวัติประหารในบริเวณที่เกิดเหตุ. (1 ธันวาคม 2514). เดลินิวส์.
- ตำรวจเสนอหัวหน้าคณะปฏิวัติลงโทษผู้ต้องหาฆ่าคนตาย. (10 ธันวาคม 2514). ชาวไทย.
- ถนอมเผยเคล็ดลับการครองเรือนแก่ นร.นายร้อยที่สำเร็จ อย่าชิงสุกก่อนห่าม และอย่าใช้อารมณ์หนุ่ม. (30 มกราคม 2505). ประชาธิปไตย, น. 4, 8.
- ถนอมว่าอาจสั่งยิงเป้าอาชญากรคดีร้ายแรง. (19 พฤศจิกายน 2514). สยามรัฐ.
- ทรงสุตา ยอดมณี, คุณหญิง. (2542). กังหันต้องลม. นานมีบุ๊คส์.
- ทักษ์ เฉลิมเตียรณ. (2552). การเมืองระบบพ่อขุนอุปถัมภ์แบบเผด็จการ (พรรณี จัตรพลรักษ์, ประกายทอง สิริสุข, ม.ร.ว., และ ธำรงค์ศักดิ์ เพชรเลิศอนันต์, ผู้แปล, พิมพ์ครั้งที่ 3). มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.

ธรรมนูญการปกครองแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2502. (28 มกราคม 2502). ราชกิจจานุเบกษา.
เล่ม 76 ตอนที่ 17 ก. หน้า 1-8.

ธรรมนูญการปกครองแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2515. (15 ธันวาคม 2515). ราชกิจจานุเบกษา.
เล่ม 89 ตอนที่ 192. หน้า 1-12.

ข้าราชการดี เพชรเลิศอนันต์. (2550). *บทบาททางการเมืองของจอมพลถนอม กิตติขจร พ.ศ. 2506-2516* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
Chulalongkorn University Intellectual Repository. <https://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/52989>

นเรศ. ดร.จางเผยตอ "อัครพาล" มั่นใจตัดรากผู้คิดชั่วได้. (6 มิถุนายน 2502). *พิมพ์ไทย*.

นักข่าวสาวเตรียมฟ้องวิบูลย์. (4 มกราคม 2504). *ไทยรัฐฉบับเที่ยงห้าวันที่*, น. 1, 6.

นัดแถลงปิดสำนวนของจำเลย คดี ดร.วิบูล ปล้ำ "อนงค์" นักข่าว. (31 ธันวาคม 2503).
พิมพ์ไทย, น. 2-3.

เนติบัณฑิตยสภา. (2504). คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1685/2503. ใน ยล ชีรกุล (บรรณาธิการ).
คำพิพากษาศาลฎีกา ประจำปีพุทธศักราช 2503 (น. 1829-1833). โรงพิมพ์ไทยพิทยา.

เนติบัณฑิตยสภา. (2505). คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 85/2504. ใน ยล ชีรกุล (บรรณาธิการ).
คำพิพากษาศาลฎีกา ประจำปีพุทธศักราช 2504 (น. 25-29). โรงพิมพ์ไทยพิทยา.

เนติบัณฑิตยสภา. (2506). คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1730/2506. ใน บัญญัติ สุขีวะ (บรรณาธิการ).
คำพิพากษาศาลฎีกา ประจำปีพุทธศักราช 2506 ตอน 4 (น. 2109-2115). โรงพิมพ์
ไทยพิทยา.

เนติบัณฑิตยสภา. (2510). คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 250/2510. ใน ประพนธ์ ศาตะมาน (บรรณาธิการ).
คำพิพากษาศาลฎีกา ประจำปีพุทธศักราช 2510 ตอน 2 (น. 196-205). แสงทองการพิมพ์.

เนติบัณฑิตยสภา. (2516). คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1922-1923/2514. ใน จำรัส เขมะจารุ (บรรณาธิการ).
คำพิพากษาศาลฎีกา ประจำปีพุทธศักราช 2514 ตอน 4 (น. 1683-1685). โรงพิมพ์
ไทยพิทยา.

น้ำเพชร. (2511). *ศึกเวียตนามและคอมมิวนิสต์*. โอเดียนการพิมพ์.

บุญส่ง เฝาทรง. (2504). *ปัญหาหญิงโสเภณีในประเทศไทย* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหาร
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์]. Thammasat University Digital Collections.
https://digital.library.tu.ac.th/tu_dc/frontend/Info/item /dc:118039

ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 20 ตุลาคม 2501. (20 ตุลาคม 2501). ราชกิจจานุเบกษา
ฉบับพิเศษ. เล่ม 75 ตอน 81ก. หน้า 3-4.

ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 3 ลงวันที่ 20 ตุลาคม 2501. (20 ตุลาคม 2501). ราชกิจจานุเบกษา
ฉบับพิเศษ. เล่ม 75 ตอน 81ก. หน้า 7-9.

- ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 4. (20 ตุลาคม 2501). ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ. เล่มที่ 75 ตอนที่ 81. หน้า 10-16.
- ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 8 ลงวันที่ 20 ตุลาคม 2501. (21 ตุลาคม 2501). ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ. เล่ม 75 ตอน 83ก. หน้า 4.
- ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 1. (18 พฤศจิกายน 2514). ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ. เล่มที่ 88 ตอนที่ 124. หน้า 1-2.
- ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 2. (18 พฤศจิกายน 2514). ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ. เล่มที่ 88 ตอนที่ 124. หน้า 3.
- ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 11. (21 พฤศจิกายน 2514). ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ. เล่ม 88 ตอน 127. หน้า 1-21.
- ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43. (10 มกราคม 2502). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 76 ตอน 5. หน้า 1-2.
- ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 299. (12 ธันวาคม 2515). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 89 ตอน 189. หน้า 12-27.
- ประกาศ วัชรภรณ์. (2550). *เสด็จฯ เยือน 14 ประเทศ* (พิมพ์ครั้งที่ 3). อมรินทร์.
- ประเสริฐ รุจิรวงศ์. (2507). งานเลิกโสเภณี. ใน *ประวัติและผลงานของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์*, พิมพ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ ฯพณฯ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ณ เมรุหน้าพลับพลาอิสริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2507. โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี.
- ประหารในคุกบางขวางเขาวัวนี้ ผู้ร่วมสมคบถูกตลอดชีวิต- 25 ปี-15 ปี. (9 กุมภาพันธ์ 2515). *ไทยรัฐ*, น. 1, 16.
- ประหารอธิป-เมียไผ่ก่อจ้องให้โฮ อธิปยอมตายไม่ถวายฎีกา. (12 ธันวาคม 2503). *เสียงอ่างทอง*, น. 1.
- ปราโมทย์ สุตนิคม. (2516). *24 คดีเขย่าขวัญ ระหว่างใช้กฎอัยการศึก*. ส. พยุงพงศ์.
- ปรีดี หงษ์สตัน. (2558). เชื้อดไถ่ให้ลิงดู: รัฐไทยกับการทำลายศัตรูด้วยนาฏกรรม. *วารสารประวัติศาสตร์ ธรรมศาสตร์*, 1(2), 53-99.
- เปรมชัย พริ้งสุลกะ. (ม.ป.ป.). *มาตรา 17 ในยุคมืด*. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์.
- พตอ. ราชองครักษ์เห็นกลับถูกข่มว่าเป็นศิษย์. (27 ธันวาคม 2503). *พิมพ์ไทย*, น. 2.
- พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503. (1 พฤศจิกายน 2503). ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 77 ตอนที่ 89. หน้า 894-900.
- พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509. (4 ตุลาคม 2509). ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 83 ตอนที่ 88. หน้า 626-639.

- พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499. (15 พฤศจิกายน 2499). ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 77 ตอนที่ 95 ฉบับพิเศษ. หน้า 1-171.
- เพียน อันชุกฤทธิ์. (2524). รัฐบาลไทย : การศึกษาเชิงวิเคราะห์ปัญหาเสถียรภาพของรัฐบาล ที่มาจากการเลือกตั้ง พ.ศ. 2498-2514 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Intellectual Repository. <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/30851>
- ภาวิณี บุณนาค. (2563). รักนวลสงวนสิทธิ์. มติชน
- รายละเอียด 'สมศักดิ์' ฆาตกรฆ่าเปลือยสารภาพกรีดขลุ่ยของลัภแล้วยิงสมอง นายแพทย์ ผอ.ร.ให้ ถาม 'ฆ่าน้องผมทำไม'. (30 ธันวาคม 2512). ไทยรัฐ, น. 1, 16.
- เรียง 'คิว' ขึ้นใจนางฉวีแล้วฆ่า ตรึงเมืองนนท์ล่ำมิดมิดที่อริป้างสังหาร. (29 ตุลาคม 2502). ไทยรัฐ, น. 1.
- ลงมติใช้ ม.17 อายุครบตก กก.กฤษฎีกาถกเถียง 4 ชม.ลงคะแนนลับชนะ 25-22 เสียง 7 ทายาทมอชมพู่เป็นตัวแทนร่วมมือรัฐบาล. (13 มิถุนายน 2507). ไทยรัฐ, น. 1, 16.
- ลัดดา. (2510). ครอบครัว ตอบปัญหาเอ็กซ์คลูซีฟ. โอเดียนสโตร์.
- วิบูล ธรรมวิทย์. (2489). ปัญหาอาชญากรรมและการศึกษาแห่งประเทศไทย. ร.จ.ก. ประจำ เขตต์คลองเปรม.
- ศรัณยู เทพสงเคราะห์. (2564). จากการคุมขังสู่การแก้ไขฟื้นฟู: การเปลี่ยนแปลงของการ ราชทัณฑ์ไทยสมัยใหม่ พ.ศ. 2433-2506 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Intellectual Repository. <https://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/79068>
- สัมภาษณ์พลเอกประภาส จารุเสถียร. (10 สิงหาคม 2506). ไทยรัฐ, น. 1, 2.
- สุดสงวน สุธีสร. (2543). เขี้ยวอาชญากรรม. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- สุรัชย์ เศรษฐกิจโก. (20 สิงหาคม, 2515). สยามรัฐ. น.
- สำรวจโสภณี. (24 กรกฎาคม 2507). ไทยรัฐ, น. 16
- หลวง กลางกรุง. "การสั่งยิงเป้าฆาตกรฆ่าฝรั่งเศสที่สัตตหีบก็เพื่อให้บรรดาเหล่าร้ายได้รู้เห็นเป็น ตัวอย่างเข็ดขยาดเลิกประพฤติเป็นภัยร้ายแรงต่อสังคม," (4 ธันวาคม 2514). เดลินิวส์.
- สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ. (2502). [เอกสารกระทรวงมหาดไทย]. สถิติคดี (มท 0201.2.1/882). สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ, กรุงเทพฯ.
- สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ. (9 พฤศจิกายน-7 ธันวาคม, 2503). [เอกสารทบวงมหาวิทยาลัย]. ศาลแขวงพระนครเหนือขอให้มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จัดส่งพยานเอกสารเพื่อ ประกอบการพิจารณาตีอาญาระหว่าง ดร.วิบูล ธรรมวิทย์ โจทก์ และนางอนงค์ เมฆ ประสาท จำเลย (ทม. 4.1.1.11/9). สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ, กรุงเทพฯ.

- สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ. (17 มิถุนายน-9 สิงหาคม, 2508). [เอกสารสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย]. การแถลงข่าวเกี่ยวกับปฏิบัติการของเครื่องบินสหรัฐในประเทศไทย ((1) มท.3.1.5.18/5). สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ, กรุงเทพฯ.
- สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ. (5-16 เมษายน 2511). [เอกสารสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย]. ทหารอเมริกันฆาตกรรมสตรี ((1) มท.3.1.5.7/272). สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ, กรุงเทพฯ.
- สำรวจโสเภณี. (24 กรกฎาคม 2507). *ไทยรัฐ*, น. 16.
- อรสม สุทธิสาคร. (2532). *ชีวิตรักนวลณี : ย้อนรอยตำนานพยาบาลสาวผู้พ่ายรัก*. รวมพรรณ. อาชญากรรม: ตาต่อตา ฟันต่อฟัน. (ตุลาคม 2515). *สังคมศาสตร์ปริทัศน์*, น. 10-11.
- อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ. (2566). ใน “หนังสือปกขาว” มีวิมานสีชมพู : ภาพลักษณ์จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ในหนังสือโป๊ทศวรรษ 2500 ถึงต้นทศวรรษ 2510. *ฟ้าเดียวกัน*, 20(2), 125-149
- Ahmed, S. (2004). *The cultural politics of emotion*. Edinburgh University Press.
- Foucault, M. (1978). *The history of sexuality, volume I: An introduction*, translated from the French by Robert Hurley. Pantheon Books.
- Foucault, M. (1984). *The Foucault reader*. Vintage Books.
- Foucault, M. (1995). *Discipline and punish: The birth of the prison*. translated from the French by Alan Sheridan. Vintage Books.
- Garland, D. (1991). *Punishment and modern society: A study in social theory*. Clarendon Press.
- Horeck, T. (2004). *Public rape: Representing violation in fiction and film*. Routledge.
- Lea, J. (2003). *Crime & modernity: Continuities in left realist criminology*. Sage.
- Schafer, S. (1977). *Victimology: The victim and his criminal*. Reston.